

ВІСНИК

VISNYK *the* **HERALD**

супільно-політичний місячник

РІК XXXIV Ч. 5
YEAR XXXIV, No. 5

ТРАВЕНЬ — 1981
MAY — 1981

ЦІНА 0.90 ЦЕНТІВ
PRICE \$0.90

ВІСНИК

ОРГАН ГОЛОВНОЇ УПРАВИ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБОРОНИ ЧОТИРЬОХ СВОБІД УКРАЇНИ

З М І С Т

Травень — місяць Героїв України	1
СТЕПАН БОРЕЦЬКИЙ — Перед великою річницею	2
СТЕПАН БАНДЕРА — З москалями нема спільної мови	4
МИХАЙЛО СИТНИК — 25 травня 1926 року (Вірш)	6
Гідно відзначимо 40-ліття Акту 30 червня 1941 року	7
РОМАН ЗВАРИЧ — Проти знецінення істин	8
П. РОГАТИНСЬКИЙ — За що йде спір?	11

З ХИТТЯ ВІДДІЛІВ

Збори 12 Відділу ООЧСУ в Джерзі Сіті	14
Збори ООЧСУ та ОЖ ОЧСУ у Філадельфії	15
Збори 35 Відділу ООЧСУ в Асторії, Н. Й.	16
Збори 25 Відділу ООЧСУ в Рочестері	16
Екзекутива ВАКЛ у Женеві	18
Збори 5 Відділу ООЧСУ і Відділу ОЖ ОЧСУ в Гартфорді, Конн.	19

УКРАЇНСЬКА КУЛЬТУРА

До 75-річчя Святослава Гординського	21
СВЯТОСЛАВ ГОРДИНСЬКИЙ — До друзів (Вірш)	21
Вийшла цінна збірка „ГЕРАСЬ СОКОЛЕНКО“	21
ЛІНА КОСТЕНКО — Саджанець (Вірш)	22
Д-Р БОГДАН СТЕБЕЛЬСЬКИЙ — Які ідейні позиції АДУК?	23
ГОВОРИТЬ ПАНЬКО НЕЗАБУДЬКО — Із „Кишенькової Енциклопедії“	

НАБУВАЙТЕ, ЧИТАЙТЕ, ПОШИРЮЙТЕ МІЖ ЗНА-
ЙОМИМИ І ДРУЗЬЯМИ ДВА СПЕЦІАЛЬНІ ВИПУСКИ
ЧАСОПИСУ „НАЦІОНАЛЬНА ТРИБУНА“ — З
ЛЮТОГО І З ЧЕРВНЯ 1981 РОКУ: ВЕЛИКА ДОКУ-
МЕНТАЦІЯ У СПРАВАХ УККА; ІСТОРИЧНІ ДОКУ-
МЕНТИ З НАГОДИ ВСЕНАРОДНОГО СВЯТА У
40-ЛІТТЯ АКТУ 30 ЧЕРВНЯ 1941 РОКУ У ЛЬВОВІ!

ВІСНИК

4-5 ЛИПНЯ 1981 — ВСІ НА ЗДВИГ-ЗУСТРІЧ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ І КАНАДИ, НА ОСЕЛІ СУМ-А В ЕЛЛЕНВІЛЬ! ГІДНО ВІДЗНАЧИМО 40-ЛІТТЯ ВІДНОВИ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ З 30-ГО ЧЕРВНЯ 1941 РОКУ!

ТРАВЕНЬ — МІСЯЦЬ ГЕРОІВ УКРАЇНИ

Кожного року вільні українці з пошаною і пієтизмом згадують у травні про двох великих національно-визвольних діячів: Симона Петлюру і Євгена Коновальця.

Їх лише фізично відібрав у нас московсько-більшевицький ворог, але їхні трагічні смерті лише зблизили нас із їхніми великими ідеями. Ворог промахнувся, бо як писав Євген Маланюк у вірші про С. Петлюру — „стріляли в дух, влучили в тіло“, Кулі не беруть ідей, а скорше навпаки: ворожі постріли з груди лицарів звертають ще більше увагу народу на їхні дії й думки, на їхні вказівки і заповіти.

Дня 25 травня 1926 р. від кулі Шварцбарта, большевицького агента, загинув на вулиці Парижу Головний Отаман Симон Петлюра, голова Директорії і практично — голова відновленої Української Держави та її творець, у співдії з полковником Січових Стрільців Євгеном Коновальцем. І на чужині Симон Петлюра закликав наступні покоління українців „не забувати про меч“, бо знав, що тільки завзятою боротьбою здобудемо те, що втратили.

Не плач, не сльози, лиш відплата
Вогнем пекла тверді серця.
На чужині ховали брата,
Проводиря свого, борця...

Ці ж самі слова про С. Петлюру стосуються і полк. Євгена Коновальця. Він, визволившись із московського полону, прибув до своєї столиці, у вільний тоді Київ, згуртував українських Січових Стрільців, які також вирвалися з полону, і створив карний, сильний загін. У багатьох боях проти білих і червоних москалів у самому Києві і за столицю відзначалися різні частини, але передовими серед них були Гайдацький Кіш під проводом Симона Пет-

люри і Січові Стрільці під проводом Євгена Коновальця. Особливо вони визначилися у розгромі большевицького повстання в київському „Арсеналі“, коли ворог хотів захопити Київ зсередини.

Командант Корпусу Січових Стрільців у Києві полк. Євген Коновалець не склав зброї і на чужині, лише замінив збройну боротьбу на дипломатичну. Одночасно, створивши Українську Військову Організацію, він підготовляв широкі народні маси до збройних змагань проти будь-якого окупанта України.

Великі чини гетьманів Мазели і Орлика, поета-пророка Шевченка, заклик Міхновського в 1900 р. змагатися за Вільну Україну були підхоплені і розвинені Симоном Петлюром та Євгеном Коновальцем — творцем героїчної Організації Українських Націоналістів, ОУН.

До речі, також у місяці травні, 26. 5. 1742 р. у Ясах помер видатний український гетьман Пилип Орлик, співробітник Мазели — український патріот, який за кордоном також діяв в ім'я визволення України з-під Московщини.

Аж по 200 роках ті ідеї збройною рукою провадили в життя Петлюра і Коновалець. Героїчна ОУН, керована після смерті полк. Є. Коновальця одним із найвидатніших Націоналістів сучасності, сл. п. Провідником Степаном Бандерою, проголосивши у червні 1941 р. відновлення Української Держави, із Прем'єром Уряду Ярославом Стецьком, — лише продовжила на практиці реалізувати Українську Ідею. Те, що посіяли на українському народному ґрунті Мазепа, Шевченко, Орлик, Міхновський, Петлюра, Коновалець, що любовно вирощував видатний філософ-націоналіст Дмитро Донцов, — дало свої плоди в 1940-х роках, в героїчних діях По-

Степан Борецький

ПЕРЕД ВЕЛИКОЮ РІЧНИЦЕЮ

Незабаром український нарід відзначатиме світлу річницю своєї історії: **30 червня 1941 українська нація сказала своє тверде й рішуче слово наїзникам, що Україна є сувереном своєї долі.** Україна мусить бути підметом, а ніколи предметом історичних подій на її землі.

Державний Акт 30 червня 1941 це був усенародний чин нації, це був могутній вияв усієї нації, без огляду на партійно-політичні переконання й течії, які нуртували й нуртують серед народу. Це є першорядної ваги справа, що нація, як цілість, виявила цим Актом свою волю бути суверенним володарем своєї землі.

Державність, що її започаткував Акт 30 червня, була державністю всього народу, а не найсильнішої й єдиної тоді організованої політичної сили — ОУН.

В історії завжди буває так, що якась організована сила дає поштовх до великого зламу, але великий злам проводить увесь нарід, якщо почин даної організованої сили відповідає його прагненням.

Суверенність, державність, володіння власною землею, влада на власній землі всього народу — завжди відповідають прагненням усієї нації, хвилено поневоленої, але завжди ідейно-морально, духово державної.

30 червня 1941 року дав почин визвольній війні нації проти німецького загарбника і скріплював фронт проти історичного окупанта і смертельного ворога України — Московщини.

Українська Повстанська Армія і, згодом, Україн-

хідних Груп ОУН, в героїчній боротьбі УПА під проводом ген. Т. Чупринки — Р. Шухевича за утвердження Акту з 30 Червня...

Ідеї визволення народу — безсмертні. Кров, за них пролита — ніколи не засохне. І тому кинений Росією за червоні ґрати український політичний в'язень, наш сучасник, Іван Кандиба писав з концтабору: „Справжня свобода і справжнє щастя придуть лише тоді, коли визволиться моя Батьківщина Україна“!

Для цього живемо й працюємо, для цього будемо жити і працювати!

ська Головна Визвольна Рада — це органічне продовження великого зламу, великого зриву Нації 30 червня 1941 року. Це нерозривна єдність. Існує в декого окреслення, що українська державність 1941 р. перейшла у „підпільну державність“, яка в тіні зброї ОУН-УПА в продовженні дії УДП у видозміні УГВР продовжувала існувати, доки принаймні на клаптику української землі була українська влада. А існувала вона, доки діяла збройно в ширших розмірах УПА — принаймні до 1951, як це стверджують історики-чужинці.

Отже останній період української державності тривав від 30 червня 1941 принаймні десять років. Це не є важливо, чи її визнавали чужі держави, чи ні. Це є факт, що і УПА, і УГВР продовжували міждержавні взаємини, розпочаті Українським Державним Правлінням.

30 червня 1941 було продовженням величких чинів 22 січня 1918-1919 років, Карпатської України 1939 р., коли теж унявнилася воля нації до державного життя перед усім світом, і передусім те, що народ став власною волею сувереном своєї долі.

У книзі Ярослава Стецька про 30 червня на особливу увагу заслуговують праці проф. Л. Шанковського п. з. „За об'єктивну оцінку Акту 30 червня“ і проф. д-ра О. Марітчака.

Д-р О. Марітчак, професор міжнародного права, пише таке у своїй праці: „Не можна також поминути значення Акту 30 червня 1941 р. зі становища міжнародного права. В міжнародному праві відома є засада „ius postliminii“, тобто „право післядїяння“, яке бере до уваги попереднє становище даної держави. Доцент Львівського університету д-р Губер написав, — далі згадує проф. О. Марітчак, — наукову працю про „ius postliminii“ в міжнародному праві для вжитку польської дипломатії“.

„Акт 30 червня, — продовжує проф. О. Марітчак, — проголошений у важливому історичному моменті, вказував на право українського народу на самостійне державне життя. Значення цього Акту може бути важливе при майбутніх міжнародних конференціях, які, при упорядкуванні європейських справ, мусять також зайнятись справою української державності та правом українського народу

до його національних територій. У такому випадку нема сумніву, що Акт 30 червня 1941 р. може принести українській справі велику користь. Подані вище аргументи вказують на вагу Акту 30 червня 1941 р. та треба надіятися, що українські політичні чинники й українська громадськість дасть належну оцінку Актові відновлення української держави 30 червня 1941 року" (стор. 372).

Увесь український політичний і громадський світ повинен у велику річницю чину загально-національного значення зробити такі висновки: 30 червня 1941 — це **всенародне свято, бо це твір усього народу**, який його захищав у кривавій боротьбі на два фронти. Його повинна відмічати вся українська спільнота без різниці тих, чи інших внутрішньополітичних переконань. В Українському Державному Правлінні, в Раді Сенаторів (передпарламентові) були заступлені різні політичні самостійницькі течії, а теж, зокрема, обидві наші Церкви благословили цей усенациональний Державний Акт.

Як 22 січня 1918-1919 рр. — це всенациональний чин і всенародне свято, так і 30 червня 1941! Усякі контроверсійні справи є другорядного значення в обличчі задокументованої волі всієї нації до суверенного соборного життя у власній державі.

Уся українська патріотична громада докаже свою політично-державну зрілість, коли відмітить і віддасть шану чині Нації 30 червня 1941! Як Державний чин нації він буде відмічуваний українським революційним націоналістичним табором, разом з усіми українцями патріотичних переконань на широдій усенародній громадській базі, так як 22 січня.

З РЕЛІГІЙНОГО ЖИТТЯ

Єпископську хіротонію уділив у Римі в березні ц. р. Верховний Архієпископ кардинал Йосиф Сліпий Архієпископові Філядельфійському Степанові Суликові — Митрополитові для українців-католиків у ЗСА, та Єпископові Іннокентієві Лотоцькому, Єпархії св. Миколая в Чикаго. У кінці березня у Філядельфії відбулося введення Архієпископа Степана на митрополитичий престіл, а в квітні — урочиста інсталяція Єпископа Іннокентія в Чикаго. У всіх урочистостях брали участь багато священослужителів і вірних.

ЗАСУДИЛИ УКРАЇНКУ НА 5 РОКІВ

Московський суд в Україні засудив 6. І. 1981 р. 76-річну Нескорену Оксану Мешко в Києві на 5 років заслання за оборону безпідставно засудженого комуністами сина Олександра. Оксана Мешко була в червоному кадеті в 1947-56 рр., а також у психушках, нібито „на лікуванні“.

УКРАЇНСЬКИЙ НЬО ЙОРК В ОБОРОНІ ЮРІЯ ШУХЕВИЧА

Заходами Товариства Української Студіюючої Молоді ім. Миколи Міхновського, ТУСМ, 28. 3. 1981 р. відбулася масова демонстрація в обороні Нескореного сина Головного Командира УПА ген. Т. Чупринки-Р. Шухевича, Юрія Шухевича-Березинського, який вже 30 років перебуває в московських в'язницях за відмову осудити ідеї Батька-Героя.

Демонстрацію започаткував на тлі великого портрету Юрія Шухевича, студент-гумівець Михайло Галатин, промовляючи поблизу ОН двома мовами. Він, голова Осередку ТУСМ у Нью Йорку, що нараховує понад 50 членів, переважно студентської молоді, не лише домагався від Москви негайного звільнення Юрія Шухевича, а й звільнення України та інших поневолених націй з-під московсько-большевицького панування.

В обороні прав Юрія Шухевича та поневолених народів виступав з блискучою промовою конгресмен Вільям Грін, підкресливши, що „ми ніколи не забудемо тих, що за залізною заслоною“. Після конгресмена В. Гріна коротко промовляли п. Святослав Караванський і п-і Ніна Строката-Караванська — про червоний колоніалізм та допомогу безпідставно засудженним.

Приблизно 500 демонстрантів, переважно молоді, з ТУСМ, СУМ і Пласту з яких деякі прибули автобусами й автами з Йонкерсу, Картерету, Пасейку та ін, місцевостей, проспівали Многая Літа Нескореному Юрієві Шухевичеві. Потім, роздаючи ілюстровані листівки англ. мовою, з біографією Патріота Юрія Шухевича (видання ТУСМ), демонстранти вирушили з-під будинку ОН до советської місії при 67-й вулиці. Там перед портретом Нескореного промовляли: М. Галатин, конгресмен В. Грін, п-во Караванські, а в кінці голова К. У. ТУСМ д. Андрій Прятка.

Першу й другу частини демонстрації фільмували представники телевізії каналу 4 і каналу 11, а також були представники Агенції „Ройтер“, як і на попередній пресконференції, та щоденника „Дейлі Нью“.

На жаль, не було видно на демонстрації навіть окремих представників так зв. „Демократичного руху“ — опонентів УККА. Широко було заступлене членство британських СУК „Провідіння“ та УНПомочі, АБН, головню ж ООЧСУ та ОЖ ОЧСУ — (п.).

Степан Бандера

З МОСКАЛЯМИ НЕМА СПІЛЬНОЇ МОВИ

В українській політиці вже давно устійнилася одностайна негативна постава до всіх, явних чи замаскованих, намагань впрягти українську справу до московського імперіялістичного воза. Всюди, поза засягом московського насильства, українська національна спільнота ставиться до того роду московських затій так, як звичайно до ворожих починів. І **часн висловили огірчення з приводу різнородних** кожна спроба з боку москалів зробити виїм в українському фронті є цілком безнадійна.

Тим часом за таке завдання — змінити цю послідовну поставу української політики, — приймають ті американські політичні кола, які в теперішній психологічній війні з большевизмом організують американські акції на цьому відтинку. Вони різними засобами намагаються звести в одно річище і визвольні змагання народів поневолених Москвою, в першу чергу України, і протирежимні, антикомуністичні тенденції серед московського народу, репрезентовані його політичною еміграцією. Базою спільної дії мало б бути передусім саме негативне ставлення до большевизму, як до режиму і комуністичної системи, боротьба за його усунення та за встановлення на його місце демократичного ладу. Що ж стосується державно-політичного укладу на місці СССР, то мала б залишитись російська імперія в дотеперішньому складі, до якої далі належала б Україна й інші народи, хіба, що самі форми їхньої підлеглости були б у дечому змінені. Максимальні „концесії“, які допускала б ця концепція народам, що борються за своє визволення від Москви, — це було б відкладення їхнього державного визначення на пізніше, після переможення большевизму спільними силами і встановлення демократії в російській імперії. До того часу Україна й інші народи мали б

переставити свої визвольні змагання тільки на протирежимну, протикомуністичну боротьбу і провадити її в аспекті неподільности російської імперії, з пристосуванням до московських бажань.

Така концепція зустрілась з одностайним ріжним відпором усіх українських політичних середовищ на еміграції, коли московські чинники на еміграції пробували ввести її в дію, а американські аранжери й покровителі тримались за лаштунками. Після того американська політична акція в цьому ж напрямі почала виявлятися щораз виразніше, ставлячи цю проросійську, єдинонеділимську концепцію, як офіційну лінію політики ЗСА. Різні засоби політичного натиску і з'єднування мають зламати одностайність українського відпору та перетягнути слабкі і подавлені на такі методи елементи серед української політичної еміграції. Настійливість намериканських чинників, які ведуть цю акцію, готова посунутись до таких меж, що, мовляв, становище української сторони до такої їхньої концепції вони будуть трактувати як чинник українсько-американських взаємин. Тобто, що керівні політичні кола США будуть так ставитися до українських політичних сил, як ці ставитимуться до їхньої проросійської політичної акції.

Цього роду прояви і сугестії мають за ціль викликати замішання в українській політиці на еміграції, позбавити її підмежности і перетворити на податливий об'єкт у тактичних заграх чужої політики. В такій ситуації всі українські самостійницькі сили мусять виявити свою національно-політичну зрілість і непохитну стійкість на позиціях нашої визвольної справи.

В першу чергу мусимо категорично відкидати кожну сугестію, щоб нашу поставу супроти будь-яких московських плянів, акцій і сил трактувати в іншій площині, ніж з позиції української визвольної боротьби і політики. Коли хтось намагається трансформувати це на відношення між нами і ЗСА, то цього не можна ані вважати за поважне ставлення справи, ані тим більше до такого ставлення достосовуватися. Бо ставлення до Москви, до московської нації і державности, до всіх складників і форм московського імперіялізму — це виросле з вікової історії, основне питання життя і розвитку україн-

“VISNYK” — “THE HERALD”

Published by Organization for Defense of Four
Freedoms for Ukraine, Inc.

Monthly except July and August, when bimonthly.
Second class postage paid at General Post Office,
New York, N. Y.

Board of Editors

Address: P. O. Box 304, Cooper Station,
New York, N. Y. 10276

ської нації. Воно стоїть у нас на першому плані. Натомість актуальна концепція політики ЗСА в ісихологічній війні з більшевизмом — це питання тільки політичної тактики і то дуже сумнівної. Американська акція по лінії єдинонеделімиській — це, з погляду українських визвольних змагань, явище тільки кон'юнктурного значення, незалежно від її можливої натури і часу тривання.

Питання нашого відношення до різних московських сил і акцій, які заторкують українські справи, зокрема визвольні змагання і самостійність України під будь-яким оглядом, оцінюємо, вирішуємо і реалізуємо тільки згідно з українською рацією. На суть такого нашого відношення не можуть мати впливу ці обставини, що означені московські акції виступають у сплетенні з акціями третіх сил, або мають від них підтримку, хоч би нам навіть дуже залежало на добрих взаєминах з тими силами.

Акція згаданих американських кіл знову ставить перед українськими політичними силами за кордоном справу співдії з московськими протикомуністичними, але імперіялістичними середовищами. Зміст однородної відповіді всіх українських самостійницьких сил у такій засадничій справі визвольної політики не може достосуватись до бажання зацікавлення чужосторонніх чинників, ані до того, чим вони підпирають свої бажання. Ця відповідь перерішена самою природою, цілями і положенням обидвох справжніх партнерів: українського і московського.

Цілі визвольних змагань України і союзних народів є незмінні і цілком виразні: повне визволення від загарбницького і насильницького імперіялізму московської нації в цілому і його теперішньої форми, більшевизму — зокрема. Знищення комуністичної системи й режиму. Повний розрив будь-яких пов'язань із Росією. Побудова суверенних національних держав на етнографічному просторі кожного народу.

Історичний досвід переконаливо повчає нас, що Росія при всіх внутрішніх перемінах ніколи не зміняла, ні не послаблювала свого імперіялізму — гону загарбувати, висискувати й нищити інші народи, зокрема український. В наслідок національного поневолення Україна, як теж інші народи в такому ж становищі зазнали саме найгірших лих, з-чюмїж усіх тих, що ними відзначалась кожна дощогочасна московська державно-політична і суспільна система. Кожний режим московської тюрми народів зосере-

джував свої сили, всі найжорстокіші засоби для того, щоб втримати та закріпити поневолення, пограбування і нищення України й інших народів. Московський нарід не тільки не протиставився тому, але в цілому був і залишився носієм цього імперіялізму. Ривалізуючі за владу системи і сили в Росії, намагаючись з'єднати собі симпатії більшості московського народу і плямуючи непопулярні риси противника, завжди суперничали між собою в тому, хто з них здобуде більше для російського імперіялізму. Кожна московська держава, як царська, так демократична і більшевицька, завжди послуговувались підступом і віроломністю супроти України й інших народів, і кожную форму союзу перетворювала в найжахливіше поневолення. Отже, ворогом був не тільки даний режим — царський, чи більшевицький, не тільки державна і суспільна система, а сама московська нація, навіжена бісами імперіялізму, жадобю бути все більшою, могутнішою, багатішою, але не власним ростом, а коштом поневолення інших народів, їх пограбування і всмоктування у себе.

Мета наших визвольних змагань — повне унезалежнення від Москви через побудову Суверенної Соборної Української Держави, — не може бути нічим підмінена. Сама зміна режиму й устрою Росії, при будь-якому узалежненні від неї України, не є ані суттю, ані етапом українського визволення. Сучасна визвольна боротьба українського народу з більшевицькою Москвою є одночасно боротьбою з імперіялізмом московської нації взагалі, так, як більшевизм є формою і витвором цього імперіялізму.

Україна може творити спільний протибільшевицький фронт з такими чужими силами, які позитивно ставляться не тільки до самої боротьби, але і до наших визвольних цілей, та воюючи проти спільного ворога, не мають ворожих намірів щодо України. Такий природний і організований спільний фронт творять поневолені Москвою народи.

Зате ж немає московських сил, які позитивно ставилися б до самостійницьких змагань України і її союзників, які протиставились би імперіялістичним діям і тенденціям Московщини. Московські протибільшевицькі течії і настрої є проти самого режиму, проти комуністичного ладу і системи, а не проти національно-політичного поневолення інших народів. Різні еміграційні московські партії й організації, при своєму декларативному протибільше-

вницькому наставленні, свою фактичну діяльність зосереджують на поборюванні українського самостійницького руху. Таким чином, коли йде про втримання московської імперії, вони змагають до того самого, що й більшовики і доповняють їх роботу там, де не сягають більшовицькі руки. В цьому існує фактичний поділ ролі між двома ривалізуючими формами московського імперіялізму.

Повторюється історія 1917-1920 років, коли-то білі і червоні московські сили, не зважаючи на найбільшу взаємну ворожнечу, однаково звертали свої головні сили на знищення самостійності України та інших відновлених національних держав. Денікін узяв усю поміч західних держав, призначену на боротьбу з більшовизмом, і повернув її головним чином проти Українських Армії, що стояли в боротьбі з цим же більшовизмом. Так само тепер московські імперіялісти на еміграції, під формою протибільшовицької акції і спільного фронту, намагаються захопити під свій вплив політику західних держав на цьому відтинку та скерувати їх акцію на єдиноділимські рейки, на шкоду визвольним змаганням України та всіх поневолених Москвою народів. Вони намагаються зіпхнути справу державної самостійності України з політичного обрію й утвердити у світовій політиці переконання, що нібито суттю цілого протибільшовицького змагання є тільки справа усунення комуністичного режиму і системи, а самозбереження московської імперії не підлягає жодній дискусії.

Українська самостійницька політика мусить зробити належні висновки з того факту, що в московському таборі існують тільки сили крайньо ворожі справі державної самостійності України, і що під цим оглядом надалі маємо справу з одностайним фронтом більшовиків й антикомуністичних імперіялістів. У такій ситуації кожне намагання звести українську політику до спільних позицій з московськими антирежимними силами є рівнозначне з намаганням довести до капітуляції українських визвольних змагань перед московським імперіялізмом. Будь-які зв'язки з ворогом на такій платформі капітулянтства були б злочином національної зради.

Як по московському боці немає інших діючих сил, тільки імперіялістичні, що найбільш ворожо ставляться до визвольних змагань України й інших народів, так само з нашого боку супроти них може бути тільки одна постава: відбір і боротьба. Бороть-

ба з Москвою, з більшовизмом і з кожною іншою фармою її загарбницького імперіялізму, аж до повного визволення, поки московська нація не виречеться своїх намагань поневолювати Україну й інші народи та не погодиться жити з ними в мирних взаєминах, на засаді пошанування самостійності і всіх прав кожного народу. А до того часу, поки в московському таборі не виступлять значніші неімперіялістичні сили з такою програмою і не почнуть діяти по лінії позитивного ставлення до головних цілей визвольної боротьби України й інших поневолених народів— доти не може бути спільної мови з жодними московськими чинниками.

„У.С.“ 1952, Мюнхен

Михайло Ситник

25-ТЕ ТРАВНЯ 1926 Р.

Сім пострілів, підступних і лукавих, —
На кожному літері — один набій;
Й зоря погасла в небі голубім,
Своїм мигтінням осягнувши славу.

Сім стрілів, бо сім літер — це Петлюра;
Бо Україна — також літер сім, —
Поєднані у запалі одним
З Твоїм життям у дні лихої бурі.

І від Твоєї дорогої крові
Здавалось, почорнів старий Париж!
І ми не знали, як благословиш
Ти нас на помсту і на битви нові.

Бо ж не дзвонили дзвони у столиці,
Бо Київ плакав тільки уночі,
І вороги збирались, як сичі.
Щоб сміток вгледіти на наших лицях.

А ми, як сироти, поміж собою
Затаєно клялися на шаблях
Підняти вище синьо-жовтий стяг
Що впав із рук Твоїх, разом з Тобою.

Ми несли прапор, славою повитий,
Бо знали, як і знаємо тепер,
Що наш Отаман лиш в Парижі вмер,
А в Україні буде вічно жити.

ГІДНО ВІДЗНАЧИМО 40-ЛІТТЯ ДЕРЖАВОТВОРЧОГО АКТУ 30 ЧЕРВНЯ 1941 РОКУ

ЗВЕРНЕННЯ ДО ЧЛЕНСТВА ОУВФРОНТУ І ВСЬОГО ГРОМАДЯНСТВА

Цього року, 1981, відзначаємо 40-ліття з часу проголошення відновлення Української Державности 30 червня 1941 року, з волі Революційної ОУН під проводом Степана Бандери, при підтримці обох українських історичних Церков та всього українського народу.

Не раз в історії України Західні Землі зі Львовом зберігати тяглість боротьби за державність, науку і культуру тоді, коли наш столичний Київ зазнавав особливо важких ударів. Так було за княжих часів під час татарсько-азійської навали, або в часах московської деспотії на Східних Землях, коли окупант заборонив навіть друкувати книги українською мовою.

Подібні обставини склалися і на початку Другої світової війни в Європі. Два окупанти — московський і німецький — повели бій за Україну. Гітлер ще в 1936 році писав: „Коли ми опануємо врожайні лани — рівнини України, тоді німецький народ буде плавати в достатках“.

Заміна одного окупанта іншим означала тільки продовження національної неволі нашої Соборної Батьківщини. Тому Провід Революційної ОУН, очоленої Степаном Бандерою, підтриманий найширшими народними масами, проголосив у Львові 30 червня 1941 року віднову Державности України, створивши Український Уряд (Правління) на чолі з Прем'єром Ярославом Стецьком. Таким чином Україна попередила і червону Росію, і фашистівську Німеччину, і увесь світ, що наша Нація не погодиться надалі на будь-яку окупацію!

Підписуючи державотворчий Акт, Прем'єр Ярослав Стецько заявив: „На західних землях України твориться українська влада, яка підпорядкується українському національному урядові, що створиться в столиці України — Києві“.

У Пастирському листі Митрополита УГКЦеркви Кир Андрея з дня 1-го липня 1941 р. було сказано: „Український народ мусить у цій історичній хвилі показати, що має досить почуття авторитету й життєвої сили, щоби заслужити на таке положення серед народів Європи, в яким міг би розвинути усі Богом собі дані сили“.

Митрополит УАПЦеркви Владика Полікарп у Пастирському листі з 10 липня 1941 року писав: „Не-

хай Господь милосердний допомагає Тобі, народе мій, і Тобі, Уряде наш, будувати Самостійну Українську Державу, а моя молитва за вас перед Престолом Всевишнього буде з вами“.

До складу Українського Уряду ввійшли не лише революціонери-націоналісти, а й інші діячі. Проголошення Акт 30 червня було зустрінуте з ентузіазмом усім українським народом, включно з Наддніпрянщиною, де вже восени 1941 р. творились місцеві сили самоврядування на Полтавщині, Сумщині, Київщині, Січеславщині, Одешині — для підпорядкування своєму законному Українському Урядові.

Втретє в нашій ХХ столітті Україна проголосила віднову власної Державности. Вперше — в 1917 — 20 роках, за С. Петлюри і Є. Коновальця; Удруге — в 1939 році — за през. А. Волошина, в Карпатській Україні; утретє — 30 червня 1941 року під проводом Степана Бандери.

Німецький окупант жорстоко розправився з державницько думаючими українськими діячами, кинувши — на категоричну відмову відкликати Акт 30 червня — більшість членів нашого Уряду до концтаборів.

Україна відповіла на такий крок фашистівського окупанта створенням Похідних Груп ОУН, а там і УПА, яка під проводом голови УГВР та ОУН-р на Рідних Землях, ген. Тараса Чупринки — Романа Шухевича, кров'ю Героїв утверджувала Державотворчий Акт на землі України впродовж понад 10 років.

Святкуючи день 30 червня 1941 року, ми відзначаємо третю епоху Української Державности у цій столітті, яка тривала від 1941 року до 1953

ЗНОВУ ВИХВАЛЯЮТЬ ЦАРСЬКОГО ГЕНЕРАЛА

Газета Москви „по-українському“ під наг. „Радянська Україна“ та її подібні взялися в 1981 р. вихвалити царсько-московського генерала-загарбника Суворова.

На півдні України, в м. Ізмаїлі, де Суворов бував, ідучи в різні імперіалістичні походи, створено „Музей О. Суворова“. Там показані царські „прикази“ та нагороди, включно із хрестами, для загарбника. У місті встановлено йому пам'ятник. У Музей привозять піонерів для „інтернаціонального виховання“, читай — московського.

Роман Зварич

ПРОТИ ЗНЕЦІНЕННЯ ІСТИН

(Думки з приводу XIII-го Конгресу УККА)

Перед поневоленою нацією, що протягом довгих десятиків років веде ідейно незмінний змаг за самостійність, не раз постають тривожні і трудні моменти випробування. Особливо тоді, коли на національний організм насуваються егоїзмом заражені бактерії песимізму і пасивності, що загрожують спадом волевої енергії. Перші зразки такої потенційно смертельної інфекції виявляються у формі скептицизму, що доходить до цинізму, головню зверненого в сторону найістотніших первнів національної „волі до боротьби“. Несії таких смертельних бактерій завжди будуть ставити під сумнів **аксіоматичність** питомої тій нації Правди, галасують про **гіпотетичний** характер дотодішніх цілево-концепційних засад боротьби.

Частина української нації, зокрема її зовнішній

року і яка закінчиться перемогою Нескореної України!

Жодний ворог не зможе вже ніколи спинити стремління викуваної в горнілі національно-визвольного змагу Української Нації до остаточної віднови Державної України — Української Самостійної Соборної Держави!

Закликаємо все членство ОУВФронту і все Громадянство гідно вшанувати цю велику національну Річницю!

**КРАЙОВИЙ КОМІТЕТ ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ АКТУ
30 ЧЕРВНЯ 1941 РОКУ В ЗСА**

Голова Лев Футала — ООЧСУ, заступники — мгр. Уляна Целевич — ОЖ ОЧСУ, д-р Петро Мірчук — Союз б. Укр. Політв'язнів, командир Михайло Ковальчин — Т-во к. Вояків УПА, д-р Аскольд Лозинський — Крайова Управа СУМ-А, ред. Ігнат Білинський — Фундація Волі, ред. Володимир Мазур — УНПоміч, Анрій Прятка — Крайова Управа ТУСМ, інж. Богдан Федорок — АП АБН, ред. Леонід Полтава — Асоціація Діячів Української Культури, секретар — мгр. Євген Гановський, касир — п-і Марія Твардовська.

Нью Йорк, березень 1981

контингент в діяспорі, тепер переходить такий вирішальний іспит ідейної та політичної зрілості. Така ситуація особливо зумовлена появою найновішого, Московію післаного носія в українську діяспору тих заражених бактерій провансальства і малоросійства, яким є ген. Петро Григоренко з його політично-забріханим та ідейно-порожнім багажем „партократичної“ концепції. Цією привезеною на сов. літаку інфекцією заразився гурт йому прихильних, новоприбулих „дисидентів“ і деякі з політичних середовищ псевдонаціоналістичного, псевдодемократичного, неомарксистичного, фактично-псевдоукраїнського забарвлення, що досі були своїм ідейно-духовним змістом та політичними сутоопортуністичними формами оперативності самовідділеними від найпотужніших, Москові найнебезпечніших, революційно-націоналістичних течій української національно-визвольної боротьби. В XX столітті це є течії, що героїкою гекатомбів жертв воїнів ОУН-УПА вже вкорінилися в духовість української нації, викарбувавши на ній незримі й незаперечні скрижалі боротьби.

І вже можна бачити, до чого мають довести ці Московію створені, а Григоренком принесені, бактерії переродженої „Власовщини“: до бруталного топтання чести одної української рушійно-захисної сили, що спроможна далі провадити, як досі, бій проти імперії, за її розчленування на окремі, самостійні, національ-державні, суцільні одиниці, за збройне відвоювання Української Самостійної Соборної Держави. Ця сила — це Організація Українських Націоналістів.

Тому, і лише тому, ОУН була змушена звести бій проти фальшивої русофільсько-рабської, **українофобської** „партократичної“ концепції і діяльності Петра Григоренка з його опортуністичними прибічниками. Цей бій мав, мабуть, найбільший резонанс на форумі XIII Конгресу УККА, який відбувся в жовтні 1980 року, бо ж результати його спричинилися до розпачливих маячнів „опозиції“ з приводу її забріханої, абсолютної програної на цьому форумі.

Перед опортуністичною, зникаючою в своїй мен-

шості, „опозицією“ постала дилема: пізнавши безвихідність її програної позиції, але надіючись відкласти капітуляцію на деякий час, вона рішилася **спримітивізувати** як сам Конгрес, так і його рішення й наслідки. Як приклад такого примітивізму, з боєм пригадується виступ одного делегата (можна навести багато подібних прикладів) про те, що „краще було під москалем, ніж під Мазуром“ (!), з ясною тенденційною і образливою мотивацією. Після Конгресу примітивні бенкети продовжувалися. Появився в пресі (якщо то можна називати „пресою“) цілий вагон фальшивих закидів про „нетолерантність“, „механічну більшість“, „тоталітаризм“, „фашизм“ (!) і т. п., щоб очорнити дійсних націоналістів в очах громади. На нашу думку, мотивація ясна й недвозначна, щодо цієї „дискусії“: **знецінення найосновніших, найістотніших ідейних підвалин суто-революційної, національно-визвольної боротьби**, яку незмінно провадить останні п'ять декад націоналістично-революційний табір ОУН-АБН!

Бо ж суть XIII Конгресу не була в тому, „хто перебере“ (щодо людського складу нової Екзекутиви УККА); зовсім не йшлося, як питання принципового порядку, про доцільність т. зв. ротаційної системи, чи про особу ред. Ігната Білінського, якого, як речника націоналістів на цьому форумі, було вибрано на пост Екзекутивного Заступника на **повну** каденцію. Все це вважаємо **похідними** справами їх **вихідної** основи: **ЗМАГ МІЖ ДВОМА ПРОТИРЕЖНИМИ КОНЦЕПЦІЯМИ**, зудар революційно-націоналістичного ідеалу з угодівсько-опортуністичною, і тому капітулянтською позицією, прихованою за шаблонним ярликом „демократії“ і уосібленою Москвою післаному П. Григоренкові.

Наскільки не хотіли б цього наші „опозиціонери-демократи“, вони таки мусять визнати (коли б були чесні), що перемога була по стороні революційної, націоналістичної концепції! Очевидно, до такої чесної самосповіді вони ще, видно, не дозріли, бо мораль у них переплуталася з провансальською амбіцією. Зводять дискусію до подробиць, бо ж Великою Ідеєю може запалитися тільки велика постать, одержима у своїй вірі у власнопідметну Правду нації. Так завжди було й буде: опортуніст ненавидитиме героїчний шлях, що вимагає повної жертвенності, бо ж у нього візія героїки життя засліплена катарактою буденності, „реалістичної законірности“, слабодухости.

Подрбностями, дріб'язками можна спорудити дуже складні лябіринти полеміки; в такому ремеслі кожний опортуніст завжди визначався майстром. Тому не збираємося входити в цей полемічний лябіринт, не будемо, напр., збирати доказів про неоправданість закидів відносно „механічної більшої“ і т. п. Спритні майстри опортунізму завжди принагідно зможуть долучити якусь нову підмурівку до вже-спорудженого лябіринту і пічнеться нова полемічна „коломийка“. Радше, волимо звести вістря нашої аргументації, наших ідейно-незмінних позицій в сторону найосновнішого: **боротьба за Українську Самостійну Соборну Державу**. Власне в цьому питанні закріплюємо тотальну забріханість „опозиції“, яка, коли їй вигідно, жонглює поняттями „демократії“, „тоталітаризму“ і т. д., щоб знецінити найістотніші істини української нації, її святі скрижалі моралі і духа, віками викарбовані в її героїкою винювненій боротьбі за державність і самостійність. **Уважаємо однією з таких незмінних істин РЕВОЛЮЦІЙНУ КОНЦЕПЦІЮ ЗБРОЙНОЇ БОРОТЬБИ ЗА УССД!**

Лише пригадаємо нашим „демократам“, що коли демократія ясно вимагає „пошанування прав меншости“, то вже в ніякому випадку вона не потягає за собою такого значення, щоб „більшість“ настільки шанувала права цієї меншости, щоб віддати їй право урядувати! Чи новообраний американський Президент Р. Реген запропонував Картерові увійти і до його уряду? Чи взагалі числився з думкою програної у виборах демократичної партії, коли він творив свій кабінет, Ясно, що ні. Однак, за категоріями наших псевдодемократів Реген мав би бути „тоталітаристом“! Це нонсенс! Чому ж тоді в УККА справи мають бути інакші?

Слід ствердити, при цьому, що, власне, „бандерівці“ вийшли на цьому Конгресі дійсними демократами, правдивими „демофілами“, бо ж хотіли поділитися „владою“ з „опозицією“ прямо наполовину, хоч мали значно переважаючу кількість *голосів*.

Слід пригадати нашим псевдо-демократам, що в ім'я демократії повиростали різні роди тоталітаризму, коли меншість вимагала для себе права більшости, як це, м. і., робили „якобінці“ під час Великої Французької Революції, чи навіть самі більшовики. А тепер українці, видно, також створили свій тип „якобінської“, чи „большевицької“ демократії, цебто український „демократичний тоталітаризм“!

Щодо григоренківського лжепророцтва, то бага-

то з наших „демократів“ скаже, що Григоренко також не раз виступав за Самостійну Україну, (хоч забувають, що не менше він виступав з концепціями федералізму і співпраці з москалями, отже з ворогом). Але, на нашу думку, питання самостійності України практично і принципово вже не стоїть на порядку денному. Себто, кожний українець в цей час буде мусіти так виступати, бо ж інакше проповідуватиме анахроністичний комплекс ідей. Можна примаскувати заражені бакцилі малоросійства й провансальства в зачарованому нектарі самостійності. Сп'янілі цим спокусливим „нектаром“ не пізнають суті того, що дають їм споживати — московської блекоти.

Далеко важливішим питанням, яке виявляє, хто **серйозно** стоїть за ідеєю Самостійної України, бо готовий в її ім'я віддати життя, — це **ШЛЯХ**, яким здійсниться святий ідеал! Не можна відсенарувати одне від другого. Кожна мета визначає зміст і характер змагу, яким до цієї цілі дійти. Тому, коли ціль змагу прямує до здійснення найвищих чеснот всього людства, а саме до ідеалу **свободи й самостійності**, як абсолютні, телеологічні (замість онтологічних) категорії, тоді, ясно, боротьба за здійснення цих ідеалів мусить достосувати максимальні засоби і найсуцільнішу, абсолютну концепцію боротьби. В нашому контексті такою концепцією боротьби може бути тільки революційно-націоналістична, визвольна концепція ОУН-УПА-МГВР Бандери, Чупринки і Стецька! Бо ж історія не знає нації, яка визволилася б з-під імперіалістичного ярма державними, законно-правовими, еволюційними шляхами. Всі світові національно-визвольні війни в минулому скрізь відзначалися своєю агресивністю та воєнничністю до ворога, своїм нестриманим збройним наступом проти ворога-колонізатора, своєю небуденною героїкою борців за націю, себто, своїм суто-революційним концепційним змістом, що заперечує ворожу, імперіальну систему в її цілості.

У ХХ ст. такий революційний, героїчний, зміст боротьби дало Воюючій Україні революційне підпілля ОУН-УПА-МГВР. А в цьому самому підпіллі П. Григоренко в своїй ехидності знаходить „лише щурів“ (за назвою його недавно виданих на моск. язике спогадів). Але деякі визначні творчі цього героїчного, досі нескореного українського підпілля, такі як Микола Лебедь чи інші, тепер опинилися в тому самому політичному таборі, що всіма силами підтримує фальшиву концепційну позицію і

русофільську діяльність „генерала“. Гадаємо, що пан Лебедь все таки не почуває себе „щуром“, і тому очікуємо його принципового виступу проти таких і їм подібних обманів, проти григоренківської „щурівсько“-плебейської психози, яку він викликає серед української спільноти в діаспорі. Москва не раз вислала в Україну таких „щурів“, що з собою приносили заразливую інфекцію капітулянтства, на те, щоб угробити українське збройне підпілля.

* * *

Для поневоленої нації резолюційна концепція боротьби, — це **сіне ква нон самостійності й державности!! Той, хто заперечує революційний шлях боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу, іпсо факто, заперечує право і боротьбу за самостійність України!**

МОСКОВСЬКУ „КАТЮШУ“ СКОНСТРУЮВАВ УКРАЇНЕЦЬ ІЗ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОГО

Місцеві газети у Дніпропетровську повідомили, що на Залізничному технікумі встановлено „меморіальну дошку з словами: „У технікумі з 1921 по 1925 роки учився видатний учений... Іван І. Гвай“.

Інг. Іван Гвай винайшов своєрідну „ракетну гармату“, відому під назвою „Катюші“. Та зброя, використовувана Сталіном у війні проти німців, мало вражає уламками ракет. У Музеї в технікумі є особисті речі Гвая, який уже не живе.

„УКРАЇНСЬКА РАДЯНСЬКА ЕНЦИКЛОПЕДІЯ“ В ОН

Так зване Постійне представництво Укр. ССР при ОН у Швейцарії передало в 1981 році 150 книжок советського видання в Україні для Бібліотеки Женевського Палацу Націй. Бібліотека є власністю Об'єднаних Націй, нею користуються тисячі науковців Заходу.

Директор Женевської Бібліотеки надіслав листа постійному представникові УССР В. Батюкові, в якому дякує за книжки. Серед книжок є перші томи „Української Радянської Енциклопедії“ (не відомо, українською чи російською мовою, бо є два паралельні видання), є „роботи з питань міжнародних відносин“, „книги з екології і соціальних питань“, 8-томово так зв. „Історія Української ССР“.

Як „Історія Української ССР“, так і „УРЕ“ є найбільш виразними фальшивками Москви, якими будуть користуватись на Заході.

П. Рогатинський

ЗА ЩО ЙДЕ СПІР?

Вже минуло багато часу від XIII Конгресу українців ЗСА, а преса, розуміється т. зв. демократична, не перестає „громити“ більшість на тому Конгресі за всі можливі гріхи світа, а в першу чергу за переголосування меншості, що бачить спасіння України в співпраці з російськими єдинонаціоналістами. Цього просто ніхто з тих наших „демократів“ не говорить ясно, а все заслонюється вигаданими закладами в бік національно настроєної більшості, яка ніяк не хоче співпрацювати із „старшим братом“ ані з тими теж українцями, що ніяк не можуть відчепитися від „матушки Расеї“.

Для роз'яснення суматохи, що абсорбує українську суспільність уже кілька місяців, УККА — Відділ Південно-Східного Мічигану влаштував громадську нараду в Детройті, а радше в Воррені, в Культурному Центрі, запросивши на доповідачів д-ра Анатолія Бедрія („Боротьба за УССД і диверсія єдинонаціоналістських дисидентів“), д-ра Богдана Футея, президента XIII Конгресу українців ЗСА („Як проходив XIII Конгрес“) та пані Стефанію Букшовану („Деякі думки з приводу XIII Конгресу українців ЗСА“).

Д-р Анатоль Бедрій у своїй речевій доповіді, послуговуючись документами українських борців за волю в Україні, затримуючи строго хронологію їх появи з'ясував присутнім на цій нараді представникам громадських організацій, платникам Національного Датку, делегатам на XIII Конгрес від тих організацій та громадянам, що хочуть довідатись правди, всю різницю між російськими дисидентами, що стоючи на імперіалістичних заложеннях, борються тільки за поширення і поглиблення т. зв. людських прав, не кляруючи свого становища до визвольних аспірацій поневолених народів, уважаючи їх невіддільною частиною російської імперії. Російські дисиденти створили собі вигідну теорію, яка пояснює, що за всі злочини московської імперії винна безлика комуністична партократія, а не московська нація, хоч комунізм — це її витвір і на ній увесь час спирається.

Російські дисиденти закликають до боротьби за людські права, за зміну режиму на „людяніший“, а потім, мовляв, подивимось на наші „національні справи“.

І так пригадуються часи, коли москалі закликали іногородців валити царя, бо мовляв усіх однаково воші їли в окопах, їли ми з одного котьолька, пощо відділятися...

Дуже дивно, що сьогодні по стільки досвідах є ще люди, що можуть ловитися на цей гачок московської пропаганди.

Але, на жаль, за тією теорією спільного валення режиму, очевидно комуністичного, а не московсько-імперіалістичного, бо ж нібито не москалі затискають усі народи, а комуністична партократія, що поневолює теж російський народ, — тягнуться деякі українського походження дисиденти та й ще беруться говорити в імені тих українців, що караються в московських тюрмах, психушках і засланнях. А караються вони там за оборону української мови, української культури, за права України, придушеної московським засиллям.

В той час дисиденти українського походження лають „провінційний націоналізм“, каються за злочини Москви в Катині та підписують „русько-українские заявленія“, кажуть про якісь референдуми, хоч добре знають, що Україна провела референдум кров'ю своїх синів і дочок продовж революції, визвольної війни, в часі і після Другої світової війни.

На XIII Конгресі Українців ЗСА прийшло до удару тих двох суперечних концепцій: національної державницької і російсько-неділімської, що її так завзято обороняють реалітетники, різного роду „демократи“ з малоросійською духовістю.

Розходження між визвольною ідеєю майже усієї української еміграції та ідейками співпраці з єдинонаціоналістськими росіянами стало причиною непорозуміння, а в результаті і виходу малої групки делегатів із залі нарад XIII Конгресу.

Спір іде, як показують дальші кроки „покривдженої меншості“, не за ротацію, не за *зламання* статуту, яких не було, але за те, щоб зорганізована українська громада станула на шлях співпраці з єдинонаціоналістськими російськими дисидентами за праву людських прав, за спільний „котьолок“. А таку постанову справи рішуче відкидає українська патріотична громада, визнаючи за конечність боротьбу українського народу за самостійну і соборну

державу, за яку боряться українські патріоти в Україні.

Д-р Богдан Футей, як президент XIII Конгресу Українців ЗСА, опрокинув усі закиди щодо легальності самого Конгресу і ствердив, що Робертс Рулс оф Ордер не було потреби стосувати, бо статут УККА і прийнятий правильник Конгресу нормували всі дії, що були на порядку дня.

У жодному випадку не було порушення статуту ні правильника Конгресу, а доказом цього може бути те, що вибрані на Конгресі парламентарі, серед яких був п. Іван Флис, ні разу не користали із свого права протесту. В додатку вихідці з Конгресу досі не подали конкретних прикладів порушення постанов статуту чи правильника Конгресу. Оперують загальниками.

Пані Стефанія Букшована ствердила коротко, що опозиція найпростіше прогнала в виборах, вийшла і тепер шукає виправдання свого кроку. Очевидно, всі виправдання, що їх подає опозиційна преса, вказують, що вони призначені для людей, що не розуміють суті демократичного процесу.

В дискусії забирало слово багато прихвильних, ставлячи запитання, щоб з'ясувати деякі неясності, пояснити деякі вислови та знайти правду в усьому тому, що так сьогодні з легкої руки поширюється серед громади, а головню в виданнях опозиції.

Після закриття дискусії президія зборів запропонувала проект резолюцій, що закликають дисидентів із Конгресу до повороту на свої пости в Керівних органах УККА. Підданий під голосування проект резолюцій був прийнятий майже одноголосно (237 за і 1 проти).

Резолюції рішено подати до української преси, щоб широкі кола нашої великої і динамічної громади довідались про те, що проводи багатьох організацій стоять на державницьких позиціях. Резолюції підписали представники близько чотирьох десятків українських організацій.

РЕЗОЛЮЦІЯ ГРОМАДСЬКОЇ НАРАДИ, СКЛИКАНОЇ УККА — ВІДДІЛОМ ПІВДЕННО-СХІДНЬОГО МІШІГЕНУ 8 БЕРЕЗНЯ 1981

Ми, платники Національного Датку, представники українських громадських організацій Великого Дітройту й делегати тих же організацій на XIII Конгрес Українців в ЗСА, зібрані на Громадській нараді дня 8 березня 1981 року в Українському Центрі у місті Воррен, Мішіген, вислухавши допо-

віді д-ра Анатолія Бедрія „Боротьба за Українську Самостійну Соборну Державу і диверсія єдинонеділимських дисидентів“, схвалюємо визнання боротьби Українського Народу за свою Соборну Самостійну Державу за найважливішу актуальну ціль української політики. Гостро засуджуємо всі заходи російських імперських дисидентів за їхню діяльність, звернену проти боротьби за УССД, та осуджуємо всіх тих, які явно піддержують російських імперіалістів.

Вислухавши інформаційних доповідей д-ра Богдана Футея, президента XIII Конгресу, і п-ні Стефанії Букшованої, діячки Державного Центру У. Н. Р. і делегатки на XIII Конгрес, про перебіг цього Конгресу, та взявши до уваги всі голоси на цю тему з усієї української преси, ми дійшли до переконання, що:

а) XIII Конгрес Українців ЗСА відбувся згідно постанов статуту та обов'язуючих правильників і постанов, схвалених великою більшістю присутніх на ньому делегатів,

б) делегатами на цей Конгрес були представники різних організацій, що об'єднують у собі весь громадський вироблений актив, що несе на своїх плечах увесь тягар українського громадського життя,

в) цілком природно могли бути одиниці, чи навіть цілі групи, що не погоджувались з більшістю голосуючих за такі, чи інші внесення, але згідно демократичного розуміння громадської дії, це ніяк не дає їм права безпідставно опрокидувати легальність самого Конгресу та шахувати очевидну більшість нездійсненими вимогами, реалізація яких неможлива без логічного демократичного процесу.

Тому ми, зібрані на цій Громадській Нараді, ствердивши, що всі закиди, роблені XIII Конгресові Українців ЗСА, не підтримані конкретними доказами, а в більшості побудовані на поголосках та демагогічних вигуках, закликаємо проводи організацій, що їхні делегати опустили залю нарад Конгресу:

а) перевірити своє рішення в цій справі, керуючись добром цілої нашої спільноти,

б) повернути своїх представників на зарезервовані місця для них в керівних органах УККА, та

в) спільно в щоденній праці над розв'язкою невідкладних завдань, що стоять перед нашою спільнотою, змагатись до поліпшення побудови структури і працездатности УККА, як виразники волі українців у ЗСА.

Схвалюючи ці резолюції, що є вислідом солідної

застанови і конфронтації аргументів за і проти, підписуємо їх як делегати на XIII Конгрес Українців ЗСА, як наочні свідки, як він проходив.

Піддані під голосування ці резолюції пройшли з таким вислідом: 237 за і 1 проти.

Підписали делегати на XIII Конгрес і Представники організацій:

Український Конгресовий Комітет, Відділ Південно-Східнього Мішігену — Богдан Федорак, голова
Український Культурний Центр — Ярослав Дужий, голова

Об'єднання Прихильників УНР, Відділ в Дітройті — Федір Федоренко, голова

Організація Оборони Чотирьох Свобід України, Відділ 10 у Дітройті- Микола Кавка, голова

Організація Жінок Оборони Чотирьох Свобід України, Відділ в Дітройті — Віра Л. Куций, голова.

Спілка Української Молоді Америки ім. П. Орлика — Мирон Федорів, голова

Спілка Української Молоді Америки ім. Київ — Віра Л. Куций, містогорова

Оселя Київ — Григорій Гарбар, голова

Українсько-Американська Фундація Волі — Пилип Сотник, містогорова

Український Економічний Клуб — Я. Дужий, голова

Окружна Рада Відділів Провидіння — Андрій Кульчицький, голова

Провидіння, Відділ 26 — Ярослав Кривий, голова

Провидіння, Відділ 4- — мгр. Волод. Брездень, голова

Провидіння, Відділ 69 — Богдан Кудрик, секретар
Провидіння, Відділ 211 — Богдан Кудрик, голова
Український Народний Союз, Відділ 20 — Ярослав Дужий, голова

Український Народний Союз Відділ 15 — Петро Рогатинський, голова

Український Народний Союз, Відділ 146 — Євген Репета, голова

Український Народний Союз, Відділ 292 — Теодор Тимочко, голова

Українська Народна Поміч, Відділ 39 — Мартин Новаківський, голова

Українська Народна Поміч, Відділ 4- — Антін Кобилянський, голова

Українська Народна Поміч, Відділ 128 — П. Сотник, голова

Українська Народна Поміч Відділ 195 — Ярослав Стеткевич, голова

Українська Народна Поміч, Відділ 215 — І. Кошаренко, секретар

Українсько-Американська Федерація — Нестор Щербій, секретар

Український Народний Дім — Осип Кріль, голова

Українська Кредитова Спілка „Будучність“ — П. Рогатинський, голова

Українсько-Американське Допомогове Товариство „Будучність“, — Степан Юрків, голова

Український Комітет Тижня Поневолених Націй — Тарас Когут, голова

Відділ Асоціації Діячів Української Культури — п-і Мирослава Крук, голова

Клуб Приятелів і Українська Радіо Година — Юрій Юрків, голова

Комісія Оборони Українських Політичних В'язнів — Нестор Щербій, голова

Координаційний Комітет Організацій Українського Визвольного Фронту — М. Климишин

Союз Українок Америки, Відділ 63 — Зеновія Юрків, голова

Товариство Бувших Вояків УПА — Євген Плехота, голова

Товариство Української Студіючої Молоді (ТУ-СМ) — Марко Федорик, голова

Окружний Комітет Української Народної Помічі — М. Новаківський, голова

БУДИНОК-МУЗЕЙ Т. ШЕВЧЕНКА В КИЄВІ

За повідомленнями з України виходить, що окупант перетворює славний будинок, де жив у Києві Тарас Шевченко, в „Будинск-музей“ — центр заперечення вільнолюбних національно-визвольних ідей українського генія.

Той „будинок-музей“ розсилає для шкіл та інститутів лекції й ін. пропагандивні матеріали на такі теми: „Шевченко і російські демократи“, „Шевченко атеїст“, „Інтернаціоналізм Шевченка“, „Шевченко і дружба народів“. Вже обладнується в тім будинку „Виставка Шевченківський Петербург“. Із московського музею А. Пушкіна, який називав у поемі „Полтава“ українського гетьмана-визвольника Івана Мазепу „злодеєм“, — прийшла для експонування у Шевченківському будинку в Києві виставка на тему „Супутники Пушкіна“, в якій Кобзаря представлено, як „супутника“ того московського поета-царедворця.

ЧИ ПОЖЕРТВУВАЛИ ВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД
„ВІСНИКА“?

З ЖИТТЯ ВІДДІЛІВ

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ 12-ГО ВІДДІЛУ ООЧСУ В ДЖЕРЗІ СИТІ

7-го березня 1981 члени 12-го Відділу ООЧСУ в Джерзі Ситі відбули чергові Загальні Збори, які відкрив голова Відділу друг Антін Шубак. У своєму вступному слові він привітав представника Головної Управи ООЧСУ д. Б. Качора, голову Осередку СУМ подругу Нусю Вох, голову Українського Народного Дому д. Володимира Білика, доктора мед. Івана Новаківського, інж. І. Кравчука, почесного члена Головної Управи ООЧСУ д. Григорія Буру, та всіх присутніх.

До президії вибрано д. Зенка Гальковича — голова, подругу Нусю Вох — писар, д. Богдана Качора — почесного члена.

Протокол з попередніх Загальних Зборів прочитала подруга Нуся Вох, і його прийнято. За Управу 12-го Відділу ООЧСУ звітував д. Антін Шубак. Він зупинився довше над проблемою, що існує в громаді, а саме: вже кілька років у нашій громаді майже не діє Відділ УККА, бо не можна підняти охочої людини його очолити, але помимо цього члени чи платники все одно збирають вкладки та висилають до бюро УККА. По закінченню звіту д. Шубак попросив присутніх вшанувати світлу пам'ять друга Івана Дзядова, що недавно помер в Асторії і який був співосновником 12-го Відділу ООЧСУ.

Звіт секретаря подав д. Степан Миколишин, а за касу звітував д. Григорій Бура, який згадав, що за минулий рік через касу Відділу перейшли наступні суми грошей: Коляда дала 1,709.00 дол., Збірка на УККА 1, 015.00 дол., Писанка — 358.00 дол., „Вісник“ — 230.00 дол., Пресовий Фонд — 150.00 дол. За Контрольну Комісію звітував д. Михайло Гайдук.

До дискусії над звітами зголосилися інж. Іван Кравчук, який позитивно висловився про працю Управи Відділу ООЧСУ. В дальшій дискусії забирали слово друзі: д. Вох, А. Шубак, Г. Бура, В. Бойко, друг Б. Качор. Всі друзі позитивно висловлювалися про працю як ГУ, так і 12-ого Відділу ООЧСУ. Відтак мав слово доктор мед. І. Новаківський. Він говорив про григоренківщину, лівацьких демократів та куди вони стримлять, і про позитивне становище, що заняв Визвольний Фронт, а з ним і наш Відділ ООЧСУ.

Після речевої дискусії на пропозицію друга Бури перевибрано Управу Відділу в такому складі: Антін Шубак — голова, Василь Бойко — заступник голови, Степан Миколишин — секретар, Григорій Бура — скарбник, Іван Цюлко — імпровізований, Дмитро Вох — референт преси, інж. Іван Кравчук — довідний член Управи, Микола Шеремета, Надія Кравчук, Параска Шеремета, Марія Бура — вільні члени Управи. Контрольна Комісія — Михайло Гайдук — голова, Ярослав Іваницький та Юліян Криль — члени.

Після вибору Управи Відділу слово виголосив друг Б. Качор. Він заторкнув справи загально-українські в діаспорі та позиції, які зайняли до них організації Визвольного Фронту. Після слова пана Качора друг Зенко Галькович відчитав привіт від 71-го Відділу Союзу Українок Америки за підписом пані Євгенії Рубчак, від Українського Народного Дому Загальні Збори вітав голова п. Володимир Білик, від Осередку СУМ в Джерзі Ситі вітала голова Осередку под. Нуся Вох. Перед закінченням Загальних Зборів друг З. Галькович попросив перевибраного голову д. Антона Шубака до заключного слова, який сказав: „Дорогі друзі, я дякую Вам за довіря до мене, що ви ще на один рік поклали на мене тягар праці, але я вірю, що разом з вашою наполегливістю ми зможемо перебороти всі труднощі та провадити працю у нашому Відділі та громаді чесно, сумлінно і в товариському зрозумінні, з якого буде гордитися наша громада“.

Друг Зенко Галькович подякував ще раз всім присутнім за участь в Зборах. Після відспівання „Не Пора“ друг Антін Шубак, попросив всіх залишитися на перекуску, що її приготували пані з ООЧСУ: Надя Кравчук, Параска Шеремета та Марія Бура, за що їм належить серdecна подяка.

Дмитро Вох

**СПРАВЖНЯ СВОБОДА І СПРАВЖНЕ ЩАСТЯ
 ПРИЙДЕ ЛИШЕ ТОДІ, КОЛИ ВИЗВОЛИТЬСЯ МОЯ
 БАТЬКІВЩИНА УКРАЇНА, —**

Іван Кандиба, політ'язень Москви

У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ ВІДБУЛИСЯ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ООЧСУ ТА ОЖ ОЧСУ

7-го березня ц. р. відбулися в Домі молоді в Філядельфії Загальні збори VI Відділу ООЧСУ та ОЖ ОЧСУ в присутності бл. півтори сотні членів.

Збори були присвячені роковинам героїської смерті с. п. генерал-хорунжого Тараса Чупринки-Романа Шухевича і члени обидвох відділів вшанували Покійного генерала однохвилиною мовчанкою, а після того один з наймолодших членів Ігор Кушнір прочитав доповідь про генерала, в якій підкреслив його особливі заслуги для українського руху спротиву в часі 2-ї світової війни, коли ОУН під проводом Степана Бандери була єдиною політичною організацією, що ставила збройний спротив обидвом головним окупантам України — Гітлерові і Сталінові.

Після доповіді обидва Відділи продовжували свої збори окремо. Голова чол. Відділу Михайло Майчук запропонував до ведення зборів президію, до якої ввійшли: д-р Іван Скальчук як голова, д-р Е. Новосад (лікар), М. Ковальчин, мгр. В. Колінко та поч. голова Головної управи ООЧСУ ред. Ігнат

Білянський. Після тих формальностей прийшла на чергу дальша точка зборів — звітування управи, яке почав голова, а за ним звітували всі інші члени управи. Звіти були ділові й речеві. На особливу увагу у звітах заслуговує те, що ООЧСУ разом з іншими організаціями УВФ заколядували на визвольний Фонд 8 тис. дол., на УККА зібрали після XIII конвенції понад 7 тис. дол., і кілька тис. дол. залишилося в касі на власні біжучі потреби.

Після звітів була хвилинка привітів від різних організацій та установ, які підтримували й заохочували членство цієї організації твердо стояти на своїх визвольницьких позиціях і працювати, як давніше, з подровною енергією і наполегливістю.

Після того передісник зборів запросив до слова Почесного голову Головної Управи ООЧСУ ред. І. Білянського, який у своєму слові дав перспективний погляд на стан українського політичного життя і ситуації в громаді після XIII Конгресу УККА, стверджуючи незаперечну законність відбутого Конгресу та намагання ексекютиви УККА привести до замирення в системі УККА. Вітаючи збори від Головної Управи ООЧСУ поч. голова закликав до посиленої праці ООЧСУ на всіх відтинках, зокрема на громадському терені в часі загострення міжнародних стосунків, в тому між ЗСА та ССРСР.

Після звітів відбулася дискусія, попереджена запитаннями, в якій були порушені різні актуальні питання зовнішнього та внутрішнього порядку, а після дискусії Перевірча комісія поставила внесок на звільнення (абсолюторію) управи від дальших обов'язків і відповідальности з признанням за солідно виконану працю кожного діловода та за діяльність цілої управи. Збори прийняли пропозицію оплесками і на внесок Іменувальної комісії вибрали нову управу, до якої ввійшли майже всі, що кілька хвилин тому відійшли з признанням, отже збори виявили їм повне довір'я і вибрали чи перевибрали на нову однорічну чергу. До управи ввійшли: Михайло Майчук — голова, Михайло Ковальчин — заступник, Василь Колінко — секретар, Андрій Кушнір — скарбник, Богдан Сіленький — культ-освітній реф-нт, М. Волянюк — організаційний та десять інших членів управи, Перевірчої комісії й Товариського суду. Збори закінчилися піснею „Не пора“.

ВАРШАВ'ЯНИН ПРО ПОЛЬСЬКИЙ ШОВІНІЗМ

Українці без сумніву симпатизують польському народові в його змаганнях за ліквідацію комуністичної системи, зокрема тепер — народному рухові у формі спілки „Солідарність“.

Однак дотепер немає вісток про злагіднення утисків режимом українців у Польщі, яких там понад 300,000 осіб.

Варшав'янин Микола Сьвіцкі подав у польській „Культурі“ ч. 11 з 1980 року, що виходить у Парижі, що в „людовій“ Польщі українців безоглядно переслідують шовіністи. Це ж саме стосується й білоруської меншости, про що згадує часопис „Белерус“ у Нью Йорку (ч. 287 з 1981 р.).

М. Сьвіцкі передав „Меморандум“ до ООН, опублікований у „Культурі“, у якому навів багато фактів переслідувань українців у Польщі шовіністичними колами, „які роблять все для того, щоб проковтнути тристатисячне громадянство краю“.

Так зв. „український уряд“ в окупованому Києві — мовчить, набравши води в рота, бо напевно червоні поляки діють за згодою їхньої мачухи Росії.

35-Й ВІДДІЛ ООЧСУ ВІДБУВ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ, ОБРАВ НОВУ УПРАВУ

Дня 14-го березня ц. р. у Домі СУМА в Асторії, Н. Й. відбулись Річні Загальні Збори 35-го Відділу Організації Оборони Чотирьох Свобід України з участю понад 50-ти членів і запрошених представників братніх організацій та голови Головної Управи ООЧСУ пор. Лева Футала. Присутні тепло його привітали, бо це він перший раз в офіційному характері голови відвідав Відділ і при тій нагоді виголосив довше привітальне слово, порушуючи цілий ряд дуже актуальних справ, які нуртують у громаді. Аналізуючи відносини на суспільно-громадському відтинку, Л. Футала заторкнув також справу XIII Конгресу УККА, заявляючи, що ООЧСУ є за конструктивну дискусію на сторінках преси, але виступатиме гостро проти тих, які використовують пресу для валення УККА і нападів на поодиноких осіб, котрі у громаді користуються загальною пошаною. Він висловив признання управі Відділу за проведену конструктивну працю, сповнення усіх зобов'язань супроти Головної Управи, згадав про найближчі пляни передової організації ВФ, якою являється ООЧСУ, зокрема про відзначення 40-річчя Акту 30-го червня 1941 року, центральне відмічення якого відбудеться в цьому році 4 і 5-го липня ц. р. на Оселі СУМ-А в рамках зустрічі українців ЗСА і Канади.

Зборами, які започаткував голова Степан Боднар, проводили президія у складі: д. Володимир Савчак — голова, д. Ярослав Воловодюк — секретар і почесні члени: пор. Лев Футала, п-і Олена Гентіш, голова Відділу ОЖ ОЧСУ, та Іван Вітюк, голова Осередку СУМ-А. Протокол з минулорічних зборів відчитав секретар Петро Бурик. Після обрання Номінаційної комісії в особах: Я. Воловодюк, В. Наум і І. Вітюк, присутні вислухали звітів управи, а саме: голови С. Боднара, касира Т. Байка і секретаря П. Бурика. Зокрема цікавим і добре побудованим був

звіт голови, у якому він підкреслив, що управа приєднала до Відділу 20 нових членів, відновила і упорядкувала політичні віча і доповіді, а члени брали участь у різних політичних і культурних імпрезах, як, наприклад, Тиждень поневолених народів, і в багатьох демонстраціях. Відділ повністю вив'язався з фінансових зобов'язань перед Головною Управою і намагався в рямях своєї спроможности допомогати фінансово усім ОУВФ, а також Централі УККА, АБН, українській пресі тощо. Звітував ще І. Вітюк, кольпортер і д-р В. Савчак за Контрольну комісію.

Коротенькі привіти після звітувань управи сказали також О. Гентіш і І. Вітюк, обіцяючи повну співпрацю з Відділом ООЧСУ в майбутньому. Було прочитано також коротенький привіт від д-ра О. Соколишина з Флориди.

До нової управи Відділу, на рекомендацію Номінаційної комісії, увійшли друзі: Іван Вітюк — голова, Степан Боднар — заступник голови, Петро Бурик — секретар, Данило Вовчук — касир, Василь Наум — культурно-освітній референт, Теодор Байко, Іван Луцик, Михайло Рудик, Василь Піх, Микола Хоманчук, Теодор Воробель, Євген Грешило — вільні члени; до Контрольної комісії були обрані: д-р Володимир Савчак — голова, ред. Володимир Левенець, Мирослав Сентий, Ярослав Воловодюк і Теодор Костриба — члени.

Новообраний голова у заключному слові заявив, що працюватиме віддано і жертвенно і до такої ж праці закликав усіх членів управи і все членство. Він також наголосив потребу єдності в ОУВФ і серед громади, бо тільки в такій атмосфері зможемо досягнути більш тривалих успіхів.

Загальні збори, після формального закриття головою президії, закінчились відспіванням „Не пора...“. — Н. Н.

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ 25-ГО ВІДДІЛУ ООЧСУ В РОЧЕСТЕРІ, Н. Й.

Першого березня в Українському Домі при Кліффорд, у якому приміщуються Організації Визвольного Фронту, відбулися Загальні Збори 25-го Відділу Організації Оборони Чотирьох Свобід України.

Не зважаючи на деякий занепад праці серед організованого суспільства, 25-й Відділ ООЧСУ під головством д. Василя Базюка провів активну діяль-

ність, як внутрі, так і назовні.

У 1980 р. заходом Відділу відзначено 30-ті роковини героїчної смерті Головного Командира УПА ген.-хор. Тараса Чупринка, як також вшановано 1-шу річницю смерті Галини Дидик. Програма академії складалась з реферату, присвяченого Т. Чупринці, який прочитав кол. вояк УПА, в'язень поль-

ських тюрем, друї Іван Лико. Доповідь про покійну Галину Дидик і всіх жінок-героїнь прочитала шановна пані Іванна Терлецька. У програмі свята брав також активну участь місцевий Осередок СУМА зі своїми співочими й декляматорськими гуртками.

Другою з черги імпрезою, підготованою Відділом ООЧСУ, було Свято Зброї — Свято УПА. Головним промовцем був близький друг з юнацьких років покійного Провідника Революційної ОУН Степана Бандери інж. Грогорій Мельник. Програму свята звеличали своєю участю артист Євген Курило, як рівнонож милозвучний дівочий квартет Осередку СУМА ім. Лесі Українки в Боффало.

Відбуто два ширших сходи членства, уряджено Півнік, Свято Батька, з Відділом ОЖ ОЧСУ й Осередком СУМА, уряджено прийняття кол. мейорові Рочестеру Стівену Мей, як одному з прихильників, як також взято участь у Тижні Поневолених Народів.

Як попередніх, так і цього року, головний тягар коляди на Визвольний Фонд спочивав на плечах Відділів, з якого обов'язку управа та членство вив'язались стовідсотково.

25-ий Відділ ООЧСУ, разом зі спорідненими організаціями, взяв активну участь у XIII-му Конгресі УККА у Філядельфії.

Після звітів управи, дискусій та уділення абсолюторії минулорічній управі, обрано нові керівні органи у складі: Василь Базюк — голова; Петро Бялко — заступник і культ-осв. референт; Дмитро Бездух — секретар; мгр. Володимир Будзак — фін. референт; Семен Королишин — скарбник; Прокіп Бездух — організаційний референт; Адам Кисіль — заступник організаційного; Андрій Фалат — кольпортер. Дмитро Пилипець, Михайло Вовкович, Павло Яковина — Члени Управи. Суснільна Опіка: Дмитро Пристай, Теодор Лесів, Олександр Буцерка. Контрольна Комісія: Остап Захарків — голова, Володимир Гулькевич, Іван Тороус — члени. Товариський Суд: проф. Борис Губка — голова, Іван Куцій, Володимир Рабарський — члени.

Річні Загальні Збори обрали д. Миколу Гудзаватого за його довголітню працю — Почесним Членом Відділу.

Треба об'єктивно ствердити, що 25-й Відділ ООЧСУ, Відділ ОЖ ОЧСУ та Осередок СУМА являються найбільш творчими організаціями українського Рочестеру.

Організації Визвольного Фронту не блукають не фантазують, а прямиють тим самим несплямним шляхом до однієї мети — до здобуття вільної та від нікого незалежної України.

Я. К.

В 31-ШІ РОКОВИНИ ГЕРОЙСЬКОЇ СМЕРТИ ГЕН. ХОР. РОМАНА ШУХЕВИЧА-ЧУПРИНКИ

В Пасейку відбулася 8-го березня 1981 р. служба Божа й панахида за спокій душі ген. Романа Шухевича-Чупринки заходом 7-го Відділу ООЧСУ і СУМ. Роковини відбулися при співучасті Пласту, кол. вояків УПА, українсько-американських ветеранів Другої української національної дивізії, станиці вільного Козацтва з Нью Йорку.

Панахида відбулася в українській католицькій церкві св. Миколая в Пасейку. Службу Божу відправив о. Лончина, а перед панахидою о. мітрат Володимир Білінський сказав кілька слів про покійного генерала Чупринку. О. мітрат В. Білінський сказав теж гарні слова до молоді Пласту й СУМ, „щоб вони виростали в ідеї генерала Чупринки й йшли його слідами до повного завершення незалежності української нації“.

Панахиду відправили обидва священники — о. мітрат В. Білінський і о. Лончина. Після панахиди відбувся апель в українській центральній в Пасейку при співучасті СУМ і Пласту з прапорами; апель попередив спів пісні „Боже Великий“, салют генералові віддали голова Пласту Ярослав Федун і голова СУМ Степан Журавський. Слово про ген. Чупринку і про його життя виголосила старша виховниця СУМ Ірина Струк-Халуца. Бандуристи СУМ „Юні орли“ зі своїм учителем Іваськовим відіграли дві повстанські пісні. Крім організації, в апелю взяло участь багато громадян, старших і молодих. На закінчення відспівали гімн — „Ще не змерла Україна“.

Володимир Андрух.

„Сторонні сили та міжнародна політична кон'юнктура можуть мати значення допоміжних, але не вирішальних чинників. Беремо їх до уваги в такому розумінні і використовуємо їх, але відкидаємо всякі орієнтації на сторонні сили“.

СТЕПАН БАНДЕРА

ЕКЗЕКУТИВА ВАКЛ У ЖЕНЕВІ

Цього 1981 р. у Женеві відбулося засідання Екзекутиви ВАКЛ у справі підготовки XIV Конференції Світової Антикомуністичної Ліги (ВАКЛ). У засіданні брали участь представники усіх груп (регіонів) країн, міжнародних організацій і молоді. Поневолені російським імперіялізмом і комунізмом народи в СРСР і в сателітних країнах репрезентували Голова ЦК АБН і член ЦК АБН мгр. Слава Стецько.

На засіданні були обговорені питання визвольної боротьби поневолених націй, стратегія протикомуністичної дії в усьому світі, рекомендації урядам вільних націй, зокрема новому президентові й новій адміністрації ЗСА стосовно боротьби проти російського й комуністичного імперіялізму.

З рамені АБН реферувала про його діяльність і боротьбу поневолених націй та їх еміграції мгр Слава Стецько. Сесія Екзекутиви з великим задоволенням прийняла звіт про діяльність АБН у вільному світі та в уярмлених країнах.

Екзекутива схвалила, що чергова Конференція має відбутися влітку в одній із азійських країн. Паралельно відбулося засідання Екзекутиви АПАКЛ (Антикомуністичної Ліги Народів Азії), яке схвалило свою 27 Конференцію робити у той самий час і в тій самій країні — в Азії. А XV Конференція ВАКЛ має відбутися в одній із африканських країн.

Спільний фінальний комунікат, приготований окремою Комісією, в якій брала участь мгр Слава Стецько від АБН, узглядив сугестії, подані раніше писемно Головою ЦК АБН.

Ярослав Стецько мав нагоду обговорити справи практичної визвольної політики з афганськими, японськими і турецькими приятелями. АБН і ОУН заявили повну підтримку японцям у їх акції за відібрання окупованих москалями їхніх територій після Другої світової війни. Також узгіднено важливіші елементи співпраці з бразильськими, мексиканськими, лесотськими й іншими африканськими антикомуністами.

У Комунікаті стверджується, що президент ЗСА Реген заявив, що ЗСА скріплять свої взаємовідносини з вільними державами замість політики елізменту з комуністами. Вільний світ, — читаємо в Комунікаті, є свідком дезінтеграції за залізною заслоною: все більше зростаюча і посилена боротьба проти комуністичного панування з боку поневолених націй, як це останньо показала польська робіт-

нича класа, й банкрутство маоїзму. Розвиток світових подій унааявнює — читаємо далі — нестримний змаг за національну свободу й людські права, що є універсальним прагненням нашої доби. Тому Екзекутива рішила проголосити „Вісімдесяті роки — роками перемоги над комунізмом“, як тему XIV Конференції ВАКЛ цього року.

Екзекутива ВАКЛ рішила апелювати: „до вільних націй понехати роз'єднання, всякі чвари й роздори, замінити політику детанту розгорненням політики визволення. Вони повинні кувати разом свою силу для протинаступу комуністичній агресії за спільну свободу і безпеку;

до уряду ЗСА, щоб діяти за єдність й безпеку вільного світу, як частину гльобальної стратегії ЗСА. Остання вершинна конференція ЗСА і Кореї між президентом Рональдом Регеном і президентом Чун Ду Гван продемонструвала наявно рішучість ЗСА стримати комуністичну агресію, не забираючи своїх сухопутних військ з Кореї ради стабільності Північно-східньої Азії;

до вільних держав і народів прийти з допомогою поневоленим народам у світі повстати проти поневолення. Допомогти китайському народові визволитися з-під комуністичного ярма.

Треба надіятися, що уряд ЗСА підтримає національно-визвольну боротьбу за національно-державну незалежність і людські права України, Литви, Грузії, Білорусії, Болгарії, Польщі, В'єтнаму, Куби й інших націй поневолених російським імперіялізмом і комунізмом.

Наполегливо вимагається, щоб вільні держави робили зусильний тиск на комуністичні режими задля ліквідації концтаборів і психіатричних тюрем і тортур.

Екзекутива закликає дати допомогу збройним силам Ель Сальвадору у його хоробрій боротьбі проти марксистських партизан.

Також закликає за негайну допомогу для героїчної боротьби за свободу афганського народу проти советсько-російської інвазії.

Далі Екзекутива закликає усі вільні держави знищувати організовані й інспіровані комуністичними режимами терористичні дії у світі.

Екзекутива закликає елімінувати комуністичні ідеології й їх політичні системи, повертаючи назад народам національну свободу, мир і добробут. Тіль-

Загальні Збори 5-го Відділу ООЧСУ і Об'єднання Жінок ОЧСУ у Гартфорді

У неділю 22 березня 1981 року, в приміщенні УНДому відбулися 33-ті Загальні Збори ООЧСУ, одної із дієвих організацій Українського Визвольного Фронту.

Коротким вступним словом Збори відкрив уступаючий голова друг Петро Шагай, який, вітаючи учасників, дав загальне признання членам Відділу за їхню повсякденну жертвенність і витривалість на стійці боротьби проти непередришенського й опортуністичного доккілля, та закликав до ще більш послідовної праці й уваги гідності члена Організації Визвольного Фронту і його принципового завдання.

На внесок д. Якова Полога вибрано одноголосно Президію Зборів: Олександр Рудзінський — голова, Григорій Южин — заст. голови і Ігор Марків — секретар. Предсідник Зборів О. Рудзінський відчитав порядок нарад, який Загальні Збори прийняли, як рівнож Номінаційну Комісію, вибрану на останніх сходах.

Черговою точкою було прийняття нових членів, яких тим разом було чотири — і всі молоді. Вітаємо!

Потім відбулося звітування уступаючої Управи. Першим звітував голова Відділу Петро Шагай, який коротко проаналізував 33-тирічний період праці 5-го Відділу ООЧСУ в суспільно-політичній площині, роблячи при тому загальні підсумки, особливо звертаючи увагу на сучасний стан та наше завдання до сусідньо-громадських проблем. Голова ствердив добру працю Відділу та виконання всіх наших фінансових зобов'язань перед ГУ ООЧСУ, яке в загальному досягло 113.5 відсотків.

Як основну причину успішної праці Відділу, голова відмічує дружню співпрацю Організації Визвольного Фронту, що була помітна, як внутрі так і на зовнішньому форумі суспільно-громадської праці.

ки спільними зусиллями усіх, хто любить свободу, у вирішальних переможних боях вісімдесятих років свобода може стати дійсністю у всьому світі".

Пресове Бюро АБН

В дальшому звітували секретар д. Тиміш Мельник, організаційний — д. Василь Куцман, культ.-освітній — д. Яків Полога і фінансовий референт д. Павло Колінський.

За Контрольну Комісію звітував д. О. Рудзінський, який схалив працю Відділу та вніс внесок на уділення абсолюторії уступаючій Управі.

Кінцевою точкою звітування був звіт Організаційного Суду, за який звітував д. Володимир Василенко.

Після дискусії над звітами одноголосно уділено абсолюторію уступаючій Управі, а відтак переобрано Управу Відділу, з доповненням двох нових членів. Управу Відділу очолив д. Петро Шагай.

Під точкою внески і запити було заторкнено ряд цікавих справ, як внутрішнього так і зовнішнього характеру.

Одночасно в окремій домівці відбувалися Загальні Збори Відділу Об'єднання Жінок ООЧСУ, які відкрила відповідним вступним словом голова Відділу подруга Софія Радьо, та подала порядок нарад, які Збори прийняли й вибрали Президію в складі: подруга Ольга Лубська-Хімчак — голова, подр. Юлія Колінська — заст. голови і подр. Ірена Якимів-Бобрівник — секретар.

Після вибору Президії відбулося звітування. Голова Відділу Софія Радьо, яка в своєму загальному звіті вказала на konieczність дружньої співпраці, що завжди була, є і буде промотором для доброго розвитку й успіху бажаної нами праці. В дальшому голова сказала: „Пам'ятаймо, що ніхто нам не може, як ми самі собі не поможемо“, та що наша загальна співпраця, респект одних до других творить одну велику силу Організації Визвольного Фронту.

Закінчуючи звіт, заохочувала членкинь Відділу до дружньої співпраці та посиленої нашої активності для добра Визвольної Справи.

В дальшому звітували подружки: Галина Кебало — секретар, Марія Якимів — фінансова, Стефанія Шагай — за культурно-освітню, Леся Рудзінська — господ. відділ і за Контрольну Комісію — Марія Полога.

Звіти виявили загальну активність праці Відділу,

що й Контрольна Комісія одобрила та внесла внесок на уділення абсолюторії уступаючій Управі, яка випала одноголосно.

Внесок Номінаційної Комісії, за яку звітувала подр. Анна Кривоніс, щоб Загальні Збори апробували перевибір Управи, присутні прийняли загальними оплесками та загальним голосуванням. Відділ Об'єднання Жінок знову очолила наша, віддана праці, Софія Радьо.

В дальшому відбулися внески і побажання. Про одне, у порозумінні з 5-м Відділом ООЧСУ, подаємо до загального відома:

Організація 5-го Відділу ООЧСУ і Об'єднання Жінок ОЧСУ на своїх Загальних Зборах схвалили всесторонню підтримку Централі УККА, та рівночасно висловили огірчення з приводу різnorodних пасквілів в сторону УККА і Організацій Визвольного Фронт, які мали місце на сторінках органу УНС „Свобода“ і деяких інших часописів.

Зокрема наші Організації висловили абсолютне невдоволення з приводу переміни УНС-зу із обезпеченого товариства в політичну організацію, бо в результаті витворився хаос із загальною шкодою для УНС-у.

Такі і їм подібні справи були широкою темою і загальною виміною думок на Загальних Зборах.

Загальні Збори закінчено відспіванням „Не пора, не пора“...

П. Шагай

ЗВОРУШЛИВА УВАГА „СВОБОДИ“...

Якщо переглянути річники пресового органу УН-союзу „Свобода“ — „найстаршої“, як вона сама себе називає (замість в дійсності — „найстарішої“) газети, то впаде за останній час у вічі відсутність будь-якої уваги до інших періодичних видань. Особливо це стосується журналів. Навіть про видавничий УНС дитячий журнал „Веселка“ немає вісток, не те що оглядів нових чисел, бодай ради пропаганди журналіку.

Про такі періодичні журнали, як місячник, один із найтовстіших і найповажніших за кордоном, журнал на понад 100 сторінок „Визвольний Шлях“ — ані згадки, хоча там друкуються видатні автори. Немає в „Свободі“ навіть згадки про сумівський журнал „Крилаті“, чудово кольорово оформлений і з цікавим змістом, за редакцією мгр. Омеляна Кова-

ля. Заледве колись згадає „Свобода“ про одумівський журнал „Молода Україна“...

УНС — „Свобода“, як відомо, тепер в опозиції до законно вибраних керівних органів УККА, не містить відомостей з Канцелярії УККА, замовчує великий успіх збірки Народного Фонду.

Але ось — диво: видання Шкільної Ради при УККА, журнал „Рідна Школа“ втішається особливою увагою і „покровительством“ щоденника УНС. На першій сторінці „Свободи“ ч. 51 1981 вгорі читаємо: „Появилось нове число журналу „Рідна Школа“! І докладний опис змісту, і ціна, і заклик замовляти...“

Чи не тому, що в тім числі пропагується так зв. „Хрестоматія укр. літератури ХХ ст.“ і є повідомлення, що її вже вивчають... і в Канаді! Та книжка, засуджена видатними українськими літературознавцями і письменниками.

Подала Надія Наум

ТАК ЗВ. „КИЇВСЬКЕ РАДІО“ АТАКУЄ...

Московське радіо із вежі в Останкіно та ін. трансляційних пунктів останнім часом посилює словесні атаки на закордонні радіостанції, що передають українською мовою.

Найгостріші випадки московського радіо „на українском язике“, нібито з Києва, відносяться до української та білоруської редакції американської висильні „Свобода“ в Мюнхені, які нібито провадять націоналістичну політику і виступають проти „дружби народів“. Зачепило те ж московське радіо, яке користується „київською“ вивіскою, також „Голос Канади“ і „Голос Америки“, але критикує не так зміст програм, як осіб, котрі там працюють, називаючи декого поіменно й пришиваючи тим журналістам різні советські ярлики.

Московське радіо різко посилює напади і на американську радіостанцію „Вільна Європа“, зокрема на польський відділ, називаючи той відділ „підбурювачем протиурядових виступів у Польщі“ і так ніби польський народ поступає не з власної ініціативи...

Подібні словесні атаки Москва повторює що кілька місяців, вимагаючи закриття радіостанцій.

УКРАЇНСЬКА КУЛЬТУРА

ДО 75-РІЧЧЯ СВЯТОСЛАВА ГОРДИНСЬКОГО

Літературознавцві і мистецтвознавцві, поетові і перекладачеві Святославу Гординському цього 1981 Року Божого — 75 літ.

За ним, як поетом — одинадцять збірок поезій, виданих у Львові й на чужині, від „Барв і ліній“ у 1933 р., що відразу показали високу культуру і талант автора, що „Вибраних поезій“ у 1944 р. С. Гординський і в наступних роках дарував читачам, окремі поетичні твори, але культурна частина еміграції все ще очікує від поета окремої нової збірки. Остання — „Вогнем і смерчем“ — вийшла в Німеччині 1947 року. Він — самотній, і даремні намагання ґрунти т. зв. неокласиків „утиснути“ Святослава Гординського — поета-романтика, у стилі „неокласичні шори“.

За Ювілятом, як літературознавцем і редактором різних видаць, величезна праця, а за вже раритет — „Український вірш“ (1947 р.) — подяка від багатьох молодших віком поетів і письменників за кордоном, бо С. Гординський дав їм те, що відібрала Друга світова війна: дорогу до опанування складного світу поезики, без філологічного факультету.

Святослав Гординський дав українській науці й культурі декілька мистецьких монографій непроминального значення. Його аналітичні статті на мистецтвознавчу тематику, розкидані по часописах і журналах, як і літературні, рецензійні відгуки, треба було б зібрати для книжкового видання.

„Поетами Заходу“ і перекладами на сучасну мову славетної пам'ятки нашого минулого з княжих часів, „Слова о полку Ігоревім“, Ювілят збагатив нашу літературу і нас, її, на жаль, нечисленних читачів та шанувальників.

У одній із поезій Святослав Гординський писав: „Я встав. Та не пішов... Хоч прагнув так спокую, Самотности руїн, задуми колонад.“

Але невже ж мені, з усмішкою ясною,

Вдивлятись лиш назад?

І в 75-ліття погляд цього видатного поета, людини високої європейської культури, невтомного мандрівника і ще більш невтомного працівника, — лише вперед!

Коли так зарано відцвів самотній Богдан І. Антонич, Святослав Гординський дописав третю дію

зібретто до опери А. Рудницького „Довбуш“. Скільки він міг би дати і в цій складній ділянці!

Доводиться жити серед особливих обставин.

Лише вперед! — неписаний девіз Ювілята.

Цього бажаємо і цього зичимо від широкого серця! (л.п.).

Святослав Гординський

ДО ДРУЗІВ

Так дні нас вихрили і жерли,
Ті дні, що йшли назустріч війнам,
Так кожен з нас свій грізний жереб
Із власного шолому вийняв.

Навколо грюкіт, бризкіт міді,
Криваві заграви: так стрем'я,
Коли ми досідали сідел,
Доба тримала нам буремна.

О добрі, о незванні друзі!
Яка нас викликала сила,
Яка неподоланна мужність
Серця нам міццю окрилила?

Яка наказує нам віра,
Крізь млу зневіри й безнадії,
Іти на ті стрімкі узгір'я,
Де стяг відвічний огневіє.

Де ми своєї туги вежі
Колись залишимо на грані,
Для тих, що вирушать по межі
Ще недосягнуті, останні!

Україна, 1938 р.

ВИЙШЛА ЦІННА ЗБІРКА „ГЕРАСЬ СОКОЛЕНКО“

Збірка творів зниклого безвісти в 1945 р. молодого талановитого поета Герася Соколенка, уродженця підсоветської Волині, під назвою „ГЕРАСЬ СОКОЛЕНКО“, вийшла у виданні АДУК — ООЧСУ в 1981 р., зразково опублікована в друкарні „Америка“ СУК „Провидіння“.

Збірка має 40 стор. і включає поетичні твори Герася Соколенка, в тому й славну „Крутинську Поему“ — про героїчну молодь для молоді, Біографію

Ліна Костенко

САДЖАНЕЦЬ

Деревце оперилося.
 Пір'я зелене
 Тріпотіло на радісному гіллі.
 В листопаді опало.
 Деревце називалося кленом.
 Обкопали його,
 Відірвали його від землі.
 Повезли — повезли,
 По дорогах трусських осінніх.
 В незнайомі ґрунти
 Посадили в далекому краю...
 Не зів'яло воно,
 бо у вузлик міцного коріння
 на дорогу взяло
 найріднішу землю свою...

Г. Соколенка пера Віталія Лехтера, Спогад про листування з Г. Соколенком у Берліні пера Л. Полтави (упорядника збірника) і оглядову статтю літературознавця проф. Івана Левадного про творчість передчасно загинувшого поета, який, можливо, пішов до УПА, про що він заявляє в одній із своїх чудових, зворушливих патріотичних поезій, у „Листі до матері“.

Оформив збірку мистець-маляр Юрій Кульчицький. У книжці подано також зразок з писаного Г. Соколенком оригіналу вірша.

Книжку видано завдяки пожертвам окремих Громадян і Організацій, у тому ООЧСУ, УНПомочі та ін. Жертводавці одержують видання безкоштовно, на знак глибокої подяки за економічну підтримку задуму. Збірку „ГЕРАСЬ СОКОЛЕНКО“ можна набувати в ціні 3 дол. за примірник у Відділах ООЧСУ та ОЖ ОЧСУ, або ж замовляти безпосередньо в АДУК. Управа АДУК буде вдячна за додані прицім, при можливості, пожертви на Видавничий Фонд АДУК:

ADUK

136 Second Ave., New York, N. Y. 10003.

У збірці „ГЕРАСЬ СОКОЛЕНКО“ є вірш, присвячений Похідним Групам ОУН 1941-го року — рідкісна тема в українській поезії, вірші про Волинь, Карпати, Полісся, Чорне море та на іншу тематику.

Сл. п. поет-лірик Герась Соколенко — жертва того Голокосту, що його пережила Україна в часах Другої світової війни.

НАДЗВИЧАЙНИЙ ВИПАДОК У ДРУКАРСЬКІЙ ПРАКТИЦІ В ЗСА

Організації Українського Визвольного Фронту мали друкувати часопис-одноднівку „Національна Трибуна“ в Нью Йорку в друкарні св. Софії, що є під контролею Владика Мстислава Скрипника.

Довідавшись на початку лютого 1981 р., що у складаному в св. Софії Пресоргані УНПомочі „Українське Народне Слово“ є стаття-визначення Головної Екзекутиви УНПомочі відносно заяв в „Укр. Православному Слові“ — пресорган УПЦеркви Владика Мстислава, про так зв. „темні сили“ в УНПомочі та що і в „Національній Трибуні“ буде відповідна гідна відповідь, Владика Мстислав наказав (без огляду на економічну втрату друкарні, яка має труднощі) розкидати металевий склад обох часописів, частково вже набраних, і заборонив їх друкувати у друкарні св. Софії.

Звичайно, обидва часописи вийшли в інших друкарнях, як і заплановано. Але з цього випадку бачимо ще один доказ „демократичності“ деяких українських „демократів“ у ЗСА, не лише на форумі УККА чи СКВУ.

Одночасно у тій же друкарні св. Софії Митроп. Мстислава друкується вже роками пресовий орган єдинонеделіміців під назвою „Свободное Слово“, який відверто виступає проти України та інших поневолених націй, — і це у розумінні сучасного Митрополита УПЦеркви Владика Мстислава — „добре“.

Де ж тут не тільки логіка, а й честь, не кажучи вже про проповідуване „братолюб'є“? — Н. Н.

ВІД РЕДАКЦІЇ: У зв'язку з 70-т'ям видатного культурного діяча, мистця і мистецтвознавця, голоси НТШ у Канаді, чоловіка Світової Управи АДУК, члена Президії СКВУ д-ра Богдана Стебельського, публікуємо статтю „Які ідейні позиції АДУК і для чого ми існуємо“. Це — частина доповіді, яку Шановний Ювілят виголосив попередньо на зборах Асоціації Діячів Української Культури в Торонті.

Докторові Богданові Стебельському з нагоди Ювілею складаємо щирі побажання Многих Літ у праці для Бога і України!

Д-р Богдан Стебельський

ЯКІ ІДЕЙНІ ПОЗИЦІЇ АДУК І ДЛЯ ЧОГО МИ ІСНУЄМО?

Такі питання ставлять мені приятелі і вороги нашої Асоціації. Напевно подібні питання ставлять і Вам, кожному зокрема. Цим питанням товаришать пояснення: „Адже ж існують різні професійні, культурні стоварищення, організації, професійні, культурні об'єднання, навіщо ще АДУК?“

Моя відповідь, і кожного з нас, членів та симпатиків Асоціації, повинна бути проста: Ми не є професійною мистецькою організацією, як чими є Об'єднання „Слово“, чи Об'єднання Мистців Українців у Америці (ОМУА), або Об'єднання Мистців Української Сцени (ОМУС), чи будь-якої іншої на нашу думку, дуже потрібної професійної організації, що займається проблемами своєї спеціалізації. Ми є ідеологічною організацією, що об'єднує творчих людей української культури усіх її ділянок вияву для плекання самобутніх виявів творчого характеру нашого минулого і стимулювання творчих виявів сучасності, вільних від насильного втручання окупанта в Україні і їх ідеологічних союзників у країнах вільного світу.

Перед нами завдання — усвідомлювати в найширших масах української спільноти чисті зразки української культури, поширювати їх для найширшого засвоєння. Боротися з культурним анальфабетизмом і примітивізмом та з чужонаціональною халтурою, що наверстувалася в часі нашого національного поневолення і ворожого виховання. Вести боротьбу з ворожими ідеологіями, що змагають до нашого духового і фізичного знецінення.

У виступі нашої Асоціації виразно поставлені наші цілі, до яких ми змагаємо. Об'єднуємо працівників усіх ділянок української культури, які беззастережно стоять на принципах державної незалежності українського народу, самобутності його

культури та незалежних творчих прав людини.

Наша Асоціація має мережу осередків у двох країнах, в Канаді та З'єднаних Штатах Америки, а також свої Делегатури в Австралії, Аргентині, Бразилії і у Великій Британії. Осередки працюють різно, як Відділи АДУК, або як Клуби АДУК.

Центральна Управа АДУК видає збірник „Естафета“, якого появилися дотепер два числа, і який віддзеркалює напрямні нашого мислення і діяння.

Наша національна спільнота на еміграції політично поділена. Помилковим є твердження, що ми є розбиті на десятки політичних партій та ідеологій. Дивлячись практично, ми поділені на дві орієнтації. Перша, спрямована на власні сили, на український нескорений народ і його найкращих людей, обороняє становище самостійності українського народу, Шевченківську тезу „В своїй хаті своя правда“. Другий табір, що визнає „об'єктивну“ правду, наднаціональну, т. зв. „вселенську“, орієнтується на доконані факти, на реальну дійсність — УССР, або на чужі сили і їх ідеології, що посередньо визнають доконані факти, між ними СССР та колонію УССР, а насильство над правами людини бачать виключно в Чиле, Південній Африці чи в Парагваю, не добачаючи народовбивства в СССР і сателітних „демократіях“.

Ми не звертали б на цей факт ніякої уваги, коли б цей політичний двоподіл не мав впливу на процеси культури в країнах діаспори. Коли б тенденції і орієнтація „наліво“ не мала б спільного кореня із офіційною політикою, марксистсько-ленінською філософією комуністичної праці в СССР.

Марксистський інтернаціоналізм, що підпорядковує інтереси усіх народів СССР інтересам імперії московського народу, в рівній мірі в країнах вільного світу підпорядковує інтереси народів соціалістичному інтернаціоналові, а також і його світовим плянам, та співпрацює з московською централею, мимо тактичних маневрів єврокомунізму.

Марксистський інтернаціоналізм виразно підпорядковує народи інтересам класової боротьби, а визвольні цілі поневолених народів у соціалістичних імперіях. Їхні державні аспірації зараховує до реакційних сепаратистичних сил, найчастіше „фашистських“.

Серед української молоді на еміграції, часто вихованої на науці симпатиків марксизму, ширяться

НОВА МОСКОВСЬКА ЖЕРТВА — ЕСТОНСЬКИЙ ПАТРІОТ

Заарештований КГБ в Естонській ССР професор Університету, естонський патріот Юрій Кук був засланий у Мурманськ за протести проти російщення естонського та інших народів у СССР. Він оголосив довгу голодівку на знак протесту і помер на четвертому місяці в московському кацеті.

Вічна Слава Героєві!

переконання і опінії про український фашизм, який приписується всім тим українським патріотам-націоналістам, які вимагають розподілу московської імперії на самостійні держави поневолених народів.

Ми не заторкували б зовсім цієї теми, коли б вона була справою тільки політичних середовищ. Але ця справа не може бути байдужою для діячів української культури, які протестують і боряться з насильством над народом і його культурою в Україні. Бо все, на що дозволяється в УССР московськими окупантами на культурному відтинку життя, від дитячих садків до університетів — працює на користь моковізації і знищення джерел нашої самобутності — культурної окремішності, а з нею і національного думання.

На жаль, процеси нищення української культури засобами науки, літератури і всіх родів мистецтв, а навіть народної культури — прихильники мирного співжиття великопотуг і зорієнтовані на соціалізм та чужі сили українські середовища на еміграції приймають московську-советську культурну продукцію з маркою „Україна“, як українську. Безкритично поширюється советська література, завданням якої є виховати советську людину і зілжати в московському морі всі народи ССРСР під маркою „зближення народів“ і творення „советського народу“. Ця „українська“ література появляється без критичного опрацювання, як допоміжна на українських катедрах і курсах українознавства.

Приймається советські джерела за правдиву науку, їхню періодизацію історії, статистики, які фальшується пляново, вводиться, як троянського коня в науку у вільних країнах. Коли це роблять чужинці, розуміємо їх неучтво, але цього не можна простити українським советофілам, що працюють для т. зв. об'єктивної науки. На деяких катедрах вининається період Київської Русі, як частину української історії, або зараховується їх до спільної народності руської, з якої аж у XVI столітті виловилися три нації — російська, українська і білоруська. А через подібність назв Русь і Россія усі московські видання і чужомовні виразно зараховують Київську Русь з її культурою до російського народу і культури.

Та сама т. зв. „об'єктивна“ наука, що наївно хоче доказати світові, що УССР це українська держава, продовжувач УНР, на картах України (навіть для шкільних підручників Курсів Українознавства) обмежує Україну до границь УССР, визначених

окупантом, і залишає третину української етнографічної території, а з ним і населення, сусіднім „республікам“.

Консеквентно за тим еміграційні економісти опрацьовують економію УССР, як України, бо лінуються попорпатися між статистиками всього ССРСР і вдоволяються самою УССР і літературою про неї.

Це відноситься, як ми згадували, до історії, літератури і мистецтв. Советські книгарні заливають большевицькою пропагандою не лише бібліотеки університетів у демократичних країнах Заходу, але й хати ностальгією втомлених емігрантів, амбасадорів вільної України. Ми були свідками, коли була мода на т. зв. культурний обмін. Коли Північну Америку та Європу відвідували підсоветські письменники, мистці і науковці та педагоги. Була мода стрічатися з ними. Ми знали, хто прислав їх і якою була їх місія. Ми не зустрічалися з ними і осуджували тих, що обіймалися з ними як з братами. Ми осуджували тих, хоч дехто з них був навіть репресований ежовщиною, але в своєму рабстві вислуховували на вечірках поеми на славу Ленінові і аплодували після кожного вірша Коротича і Павличка. Сьогодні вони встидаються своїх контактів, коли після відлиги відновилася причаєна сталінська ежовщина. Встидаються після ствердження навіть Плюща, що всі зустрічі з офіційно висланими представниками культури УССР це зустрічі з КГБ, а таким письменникам як Павличко — просто треба „бити морду“.

Нагадаймо собі часи, понад десять років тому, коли відбувалася конференція Канадського НТШ в Торонті п. з. „На оборону української культури і народу“. Визнавці УССР, як „української держави“, накинулися грубо на найстаршу українську інституцію (що імпрезу повторило НТШ Америки в Нью Йорку). Оборона людських прав тоді ще не була в моді, і ми були самотні.

(Закінчення в ч. 6)

**УКРАЇНА В БОРОТЬБІ — НАШ ОБОВ'ЯЗОК
ІЙ ДОПОМАГАТИ!
ЖЕРТВУЙМО НА ДОПОМОГУ ТИМ,
ЩО ЖЕРТВУЮТЬ УСЕ!
ЖЕРТВУЙМО НА ФОНД ОБОРОНИ УКРАЇНИ
СТЕПАН БАНДЕРА**

ЧЕРЕЗ ОЩАДНІСТЬ ДО КРАЩОГО ЗАВТРА!
УКРАЇНСЬКА ЩАДНИЦЯ „ПЕВНІСТЬ“
Security Savings and Loan Assn.

936 N. Western Ave., Chicago, Ill. 60622
312-772-4500

ФІЛІЯ:

2166 Plum Grove Road, Rolling Meadows, Ill. 60008
312-991-9393

- В „Певності“ Ви одержуєте найвищі відсотки на всіх родах ощадностей, нараховуванні щоденно від дня вкладу до дня вибору й виплачувані квартално.
- В „Певності“ Ви одержуєте відсотки від відсотків.
- В „Певності“ Ваші ощадності обезпечені Федеральною Агенцією до суми 100 тисяч доларів.
- В „Певності“ Ви можете відкрити пенсійні конта, т. зв. IRA і Keogh, чекові конта та користати з першого депозиту пенсійних чеків.
- В „Певності“ є до Вашої диспозиції різного рода щадничі Сертифікати.
- В „Певності“ є вогнетривалі скриньки для переховування цінних речей.

ЩАДІТЬ І ПОЗИЧАЙТЕ В УКРАЇНСЬКІЙ ЩАДНИЦІ „ПЕВНІСТЬ“ —
НАЙБІЛЬШІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ФІНАНСОВІЙ УСТАНОВІ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ!

**ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА
КООПЕРАТИВА СУМА**
В ЙОНКЕРСІ, Н. Й.

ВИДАЄ ПОЗИЧКИ СВОЇМ ЧЛЕНАМ ТА
ОРГАНІЗАЦІЯМ; СЛУЖИТЬ: ДОБРИМ І
ДЕШЕВИМ КРЕДИТОМ, ГРОШОВИМИ
ЧЕКАМИ; УДІЛЯЄ НАЙДЕШЕВШИЙ
КРЕДИТ НА АВТА, МОРТГЕДЖІ,
ремонт домів, меблі, шпитальні рахунки,
вакації, весілля та інші цілі.

СПЕЦІАЛЬНИЙ КРЕДИТ ДЛЯ СТУДЕНТІВ
Майно кожного вкладчика чи позичкодавця
забезпечене.

Приймає ощадності і платить 7% дивіденди

Безплатне забезпечення ощадностей

Безплатне життєве забезпечення
до 2,000 дол.

Адреса:

**SUMA (YONKERS)
FEDERAL CREDIT UNION**
301 Palisade Ave. Yonkers, N. Y. 10703
Tel.: 914-965-8560

СТЕЙТОВА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

„БУДУЧНІСТЬ“

У ДЕТРОЙТІ

СЛУЖИТЬ СВОЇМ ЧЛЕНАМ ТА ОРГАНІЗАЦІЯМ
ДЕШЕВИМ І ВИГІДНИМ КРЕДИТОМ.
НИЗЬКОВІДСОТКОВІ ПОЗИЧКИ НА АВТА,
ДОМИ, НАПРАВУ ДОМІВ, МЕБЛІ, ВАКАЦІ,
ШПИТАЛЬНІ РАХУНКИ І Т. П. ПОЗИЧКИ
(КРІМ МОРТГЕДЖОВИХ) ЗАБЕЗПЕЧЕНІ
ДО 10,000 ДОЛ. БЕЗПЛАТНО ДЛЯ ПОЗИЧ-
КОДАВЦЯ. ВІД ВКЛАДІВ ПЛАТИТЬ 5¼%
ДИВІДЕНДИ.

Вкладчики мають безкоштовне життєве
забезпечення до висоти 2,000 дол.
Ощадності забезпечені до всякої висоти.

FUTURE CREDIT UNION OF DETROIT
4641 Martin Ave., Detroit, Mich.
3011 Caniff, Hamtramck, Mich. 48212
Tel.: 843-5411

КИШЕНЬКОВА ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ПІДСОВЕТЬСЬКОЇ ТЕРМІНОЛОГІЇ

(Продовження фейлетону Ч. 3)

Продовжуємо пояснювання чужослів-москалізмів, втулених силою в нашу мову, або слів, які мають переносне значення.

АНТРАЦИТ — чорне золото України, яке Москва обмінює на золото правдиве

БАЛАНДА — незмінний делікатес для „курортників“ у советських політичних „курортах“

БРЕХУН — не собака, яка бреше, а советський пропагандист.

БУТЕРБРОТ — харчовий продукт, уживаний в ССРСР, але випродукований в капіталістичних країнах

БУШЛАТ — незмінна мода для „курортників“ в советських „політурортах“

ВЕДМІДЬ — природний символ і герб Московії

ВІНІГРЕТ — „советський народ“

„ВІСТІ З УКРАЇНИ“ — большевицька газетка, яка за весь час свого існування подала лише одинокую правду, що ціна її „2 копійки“

ГАЛАПАСИ — комуністичні нероби, які живуть кров'ю трудового народу

ДЕЛІКАТЕС — у капіталістичних країнах вишукані страви, в комуністичних — шматок сала чи м'яса (якщо дістануть у черзі)

ЕКЗЕКУТИВА — коли хтось стоїть на чолі комуніст. держави, а—

ЕКЗЕКУЦІЯ — коли його скинуть (в ССРСР)

ЗАХАЛЯВНА ЛІТЕРАТУРА — література, якої не найдеш ніде в советських книгарнях чи кіосках. Знайти її можна лише за халявами багатьох її любителів (якщо в них є халяви)...

ІЗОЛЯЦІЯ — взаємини УССРСР з іншими державами

КОМСОМОЛ — молодь, яка комсу меле (дрібно солоно рубку)

КПУ — Коляборанти, Прихвосні, Узурпатори

КУЛЬТОБМІН — обмін культурою, наприклад: коли американець кличе москаля „по-батушкі“, а москаль його „поматушке“...

КУКУРУДЗА — винахід Нікіти Хрущова, бо Москва усе винайшла

ЛЯЛЬКА — прем'єр УССРСР

МАТ — реакція москаля, коли йому поставили „шах“

МВД — Мокрі Ваші Дела

МЕФІСТОФЕЛЬ — ангел-хоронитель за кожним чужинцем в ССРСР

НАПЛЮВАТЬ! — один з большевицьких лозунгів
ОПІУМ ДЛЯ НАРОДУ — марксизм-ленінізм-сталінізм-хрущовізм-брежнєвізм

П'ЯТИРІЧКА — большевицький економ. плян, від якого советським трудівникам піт тече по п'ятах річкою

РЕВНІСТЬ — соціаліст. мрія, яка не може здійснитись при комунізмі

ССРСР — колись було „три срулі і один русський“, згодом за колективної влади „три Серожі — одна рожа“, а загалом — позацензурне слово

ТАТАРСЬКІ ЛЮДИ — плем'я т. зв. „советського народу“

ТОРБА — мірило советської хвальбоманії

ФУФАЙКА — незамінна мода советського пролетаря

ХОХОЛ — хороший холуй

ЦІЛИНА — найбільш прокляте слово в ССРСР.

ПИСЬМЕННИКИ-ЗАПРОДАНЦІ

„Радянська Україна“ в числі з 5 грудня 1980 р. у вістці „Слухайте голос поезії“ подавала, що на вечорі, присвяченому 26 З'їздові компартії ССРСР, виступали: **М. Вінграновський**, **В. Корж**, **Г. Чубач**, **Світлана Йовенко**, **Л. Вишеславський**, **В. Коротич** та ін. Крім того, „Великий інтерес викликали вірші Івана Драча з його нової книги „Американський зошит“.

Прізвища, підкреслені у цій вістці — це ті „українські поети“, біографії і „творчість“ яких на прославу колоніальної Росії і комунізму — пропагується у підручнику для Рідних Шкіл та Шкіл Українознавства і навіть коледжів у ЗСА і в Канаді „Хрестоматії (з) української літератури“ видання Шкільної Ради при УККА.

Пресовий орган Шкільної Ради при УККА журнал „Рідна Школа“ ч. I за 1981 рік повідомив, що „Хрестоматію“ вже розповсюджують і в Канаді, а також, що Шкільна Рада готує до друку новий підручник з укр. літератури „для вищих клас шкіл українознавства“.

УПРАВА АСОЦІАЦІЇ ДІЯЧІВ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ ВІТАЄ СВОЇХ ЧЛЕНІВ І ПРИЯТЕЛІВ З НАГОДИ ЇХ ЮВІЛЕЙНОГО, 1981 РОКУ

Бажаємо їм кріпкого здоров'я, довгих творчих років радісної, успішної праці та відкриття все нових задумів і їх здійснення:

Аллі Коссовській-Давиденко, Оксані Ярославі Керч-Кулішевіч, Леонідові Полтаві (60-річчя), Степанові Рихтицькому (60-річчя), Володимирові Макареві (70-річчя), Петрові Андрусеву (75-річчя), Святославу Гординському (75-річчя), Михайлові Черешньовському (70-річчя) і Григорові Крукові (70-річчя).

Просимо Українську Громадськість гідно вшанувати наших творчих людей!

За Світову Управу АДУК

Богдан Стебельський (голова)

Степан Горлач (секретар)